

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทางการสื่อสารในปัจจุบัน ทำให้การติดต่อสื่อสารสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น ประเทศที่เป็นเจ้าของเทคโนโลยีย่อมมีอิทธิพลในการเผยแพร่ข่าวสารข้อมูลผ่านภาษาของตนเอง ขณะเดียวกันประเทศที่ต้องการรับข้อมูลข่าวสาร ถ้าใช้ภาษาที่แตกต่างกันก็เกิดความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ภาษาของเจ้าของข้อมูล ความจำเป็นดังกล่าวทำให้เกิดความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอื่นๆ นอกเหนือไปจากภาษาแม่ (มีชัย เอี่ยมจินดา, 2548) โดยประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่ต้องเรียนรู้ภาษาอื่นๆ เพิ่มเติมเช่นกัน และหนึ่งในภาษาเหล่านั้นคือ ภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศภาษาหนึ่งที่มีการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาทุกระดับในประเทศไทย และใช้เป็นสื่อในการติดต่อกับชาติต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว แต่ภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาราชการหรือภาษาหลักที่ใช้เพื่อดำเนินกิจการต่างๆ ในประเทศไทย ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจึงจัดอยู่ในประเภทการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (ปฐมา อักษรจุฑา, 2546)

ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ทักษะการฟัง-พูดนั้นนับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมาก และเป็นทักษะพื้นฐานของทักษะอื่นๆ ดังจะเห็นได้จากการที่ วิไลพร ธนสุวรรณ (2530) ได้กล่าวถึงทักษะการฟังไว้ว่า เป็นทักษะพื้นฐานเบื้องต้นของทักษะทั้ง 4 ตามหลักธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา (The Nature of Language) ส่วนการพูดนั้นเป็นการแสดงออกซึ่งความคิดและความต้องการทางวาจาโดยการใช้ภาษาเป็นสื่อ ดังนั้น ความสำเร็จของการเรียนภาษาต่างประเทศจึงอยู่ที่ว่าผู้เรียนสามารถพูดได้ดีเพียงใด ในทำนองเดียวกัน สายพิน ห้วเมืองแก้ว (2545) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศควรฝึกทักษะการฟัง-พูดเพื่อเป็นพื้นฐานในการสื่อสารโดยการใช้ทักษะอื่นๆ เนื่องจาก การฟัง-พูดเป็นทักษะพื้นฐานที่บุคคลใช้ในการติดต่อสื่อสารกัน โดยเป็นการสื่อสารแบบตรงและสามารถทราบผลของการสื่อสารได้เร็วกว่าการสื่อสารด้วยทักษะอื่น ซึ่งสอดคล้องกับเอนก กิมสุวรรณ (2548) ที่ทำงานวิจัยชุดโครงการนโยบายการสอนภาษาต่างประเทศ เพื่อตรวจสอบปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทย และได้พบว่า การสอนภาษาต่างประเทศทุกภาษาควรเน้นทักษะการฟัง-พูด

สายพิณยังได้กล่าวอีกว่า การสอนทักษะการฟัง-พูดให้แก่ผู้เรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมายังไม่ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากรูปแบบการเรียนการสอนมักมุ่งเน้นไปที่โครงสร้างไวยากรณ์ โดยให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาตามรูปแบบในเนื้อหา ครูผู้สอนมุ่งเน้นที่การแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนตามโครงสร้างของภาษาและเนื้อหา ไม่ได้เน้นที่การฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้โดยการท่องจำมากกว่าความเข้าใจ และกังวลกับหลักไวยากรณ์ ผู้เรียนจึงไม่สามารถสื่อความหมายที่แท้จริงได้ อีกทั้งโอกาสในการฝึกใช้ภาษามีจำกัด เนื่องจากผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเฉพาะแต่ในห้องเรียน ซึ่งมีจำนวนนักเรียนมาก ทำให้ครูผู้สอนดูแลได้ไม่ทั่วถึง ส่งผลให้ผู้เรียนบางคนที่ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษแทบจะไม่มีโอกาสได้ฝึกพูดเลย สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าวทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการพูด ด้วยเกรงว่าภาษาที่ใช้ อาจไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อีกทั้งโอกาสในการฝึกฝนที่ไม่เพียงพอ ทำให้ผู้เรียนขาดทักษะการสนทนา ไม่สามารถแก้ปัญหาในการสนทนาได้ในกรณีที่การสื่อสารล้มเหลว ซึ่งปัญหาเหล่านี้ อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอยและมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จได้

นอกจากนี้ McEvedy, M.R., Packham, G. & Smith, P. (1986) ได้กล่าวถึงแบบฝึกการฟังที่ใช้ในห้องเรียนภาษาต่างประเทศทั่วไปว่า ภาษาที่ใช้ในการฝึกทักษะการฟังของผู้เรียนส่วนใหญ่มีความแตกต่างจากภาษาพูดที่ใช้กันทั่วไปในชีวิตจริง เนื่องจากแบบฝึกฟังในห้องเรียนนั้นมักใช้ภาษาพูดที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทุกประการ แต่ในความเป็นจริงแล้ว ภาษาพูดของเจ้าของภาษานั้นมักจะไม่ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ 100 % อีกทั้งยังพูดเร็วกว่าเทปที่ใช้ในการสอนทั่วไปอีกด้วย นอกจากนี้ McEvedy et al. (1986) ยังได้กล่าวถึงปัญหาที่เป็นอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาทักษะการฟังไว้ว่า ผู้เรียนมักเกิดความวิตกกังวลเมื่อฟังภาษาต่างประเทศแล้วไม่สามารถเข้าใจคำทุกคำในประโยค ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วผู้ฟังไม่จำเป็นจะต้องเข้าใจคำทุกคำในประโยคก็สามารถที่จะเข้าใจความหมายของประโยคนั้นๆ ได้ ในทางตรงกันข้าม หากผู้ฟังมุ่งความสนใจไปที่คำแต่ละคำมากเกินไป จะทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจความหมายของประโยคทั้งประโยคได้

ดังนั้นเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้น กลุ่มผู้วิจัยเห็นว่าผู้เรียนควรมีโอกาสได้ฝึกทักษะการฟังจากการสนทนาจริง นอกเหนือจากการฝึกฟังจากเทป และอยู่ในสถานการณ์ที่เหมือนการสนทนาในชีวิตจริง นอกจากนี้ ผู้เรียนควรมีโอกาสฝึกใช้ภาษานอกห้องเรียนในสถานการณ์จริง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นและมีทักษะในการสนทนาที่ดีขึ้น อีกทั้งครูผู้สอนควรใช้วิธีการสอนที่ไม่เน้นการฝึกไวยากรณ์เพื่อเป็นการลดความวิตกกังวลและ

เสริมสร้างเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน เนื่องจากเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนนั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังที่ นิยม สรวิรัตน์ (2524 อ้างใน ศราวุธ ชาชุมวงศ์, 2544) กล่าวว่า เจตคติเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สามารถทำให้การเรียนภาษาสัมฤทธิ์ผลหรือล้มเหลว กล่าวคือ หากผู้เรียนมีเจตคติเชิงบวกในการเรียน ก็จะสามารถส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงตามไปด้วย

แนวคิดในการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น มีความสอดคล้องกับแนวทางในการสอนภาษาโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ (Comprehension-Based Approach) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับช่วงเวลาที่ผู้เรียนรับตัวป้อนภาษาอย่างเพียงพอจนกว่าจะมีความพร้อมในการผลิตภาษา นอกเหนือจากการให้ความสำคัญในเรื่องของการให้ตัวป้อนภาษาที่เพียงพอแก่ผู้เรียนแล้ว แนวคิดที่เน้นความเข้าใจยังมีความเชื่อว่า กฎไวยากรณ์ไม่ใช่สิ่งสำคัญในการเรียนภาษา เนื่องจากจุดประสงค์ของการเรียนรู้นั้นจะมุ่งเน้นที่การสื่อความหมายไม่ใช่ความถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ ดังนั้นวิธีการสอนในการวิจัยครั้งนี้จึงได้เน้นการใช้กิจกรรมที่หลากหลาย เพลิดเพลิน โดยเน้นที่การเตรียมผู้เรียนให้พร้อมในการผลิตภาษาที่สื่อความหมายได้ เพื่อลดความวิตกกังวลของผู้เรียน นอกจากนี้ กลุ่มผู้วิจัยยังปรับใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-based Approach) ในการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ของการใช้ภาษาในห้องเรียนและการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน แล้วนำไปประยุกต์ใช้นอกห้องเรียนได้ดียิ่งขึ้น ส่วนการทำกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาอังกฤษนั้น กลุ่มผู้วิจัยเลือกให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-operative Learning) เข้ามาช่วยในการแบ่งกลุ่มผู้เรียนให้มีความหลากหลาย และในการคิดคะแนนกลุ่มเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียน การร่วมมือและการช่วยเหลือกันระหว่างผู้เรียนในกลุ่ม การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันได้ทำงานกลุ่มร่วมกันถือว่าการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาผ่านการปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม ทั้งยังเป็นการลดแรงต้านทานความรู้สึของผู้เรียนโดยเฉพาะผู้เรียนที่คิดว่าตนเองไม่เก่งภาษาอังกฤษ

สรุปได้ว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นจากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น สามารถเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษได้ ในขณะที่การจัดกิจกรรมการฝึกภาษาให้แก่ผู้เรียนในรูปแบบที่เน้นการลดความวิตกกังวลของผู้เรียนได้ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นกลุ่มผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาผลของการใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดแบบเข้มที่พัฒนาขึ้นตามแนวคิด ทฤษฎีที่ได้กล่าวไปแล้ว

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและพัฒนาหลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยการใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มที่สร้างขึ้น
3. เพื่อส่งเสริมให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

สมมติฐานการวิจัย

1. หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสามารถช่วยพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
2. ผู้เรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น หลังจากได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มที่สร้างขึ้น
3. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีขึ้นต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังจากได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลวัดท่าสะต๋อย อ.เมือง จ.เชียงใหม่
จำนวน 25 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา
ตัวแปรต้น หลักสูตรการเรียนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม
ตัวแปรตาม
 1. ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
 2. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
3. ขอบเขตด้านเนื้อหา
เนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มนี้ได้มาจากเนื้อหาที่ระบุไว้ในสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 3
4. ข้อจำกัดของการวิจัย

1. แบบทดสอบการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ใช้ก่อนและหลังการทดลองและในการวัดความคงทนเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน
2. ไม่มีการสุ่มกลุ่มทดลองในการทำวิจัย เนื่องจากเป็นการทำการวิจัยในช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อนทำให้มีข้อจำกัดในการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง คณะผู้วิจัยจำเป็นต้องเปิดรับสมัครนักเรียนที่มีความสมัครใจและความพร้อมในการเข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง ทำให้ไม่สามารถทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างเป็นระบบได้

นิยามศัพท์เฉพาะ

หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม หมายถึง หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่กลุ่มผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นจากแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน และ แนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 20 แผน โดยแต่ละแผนใช้เวลา 6 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้นจำนวน 120 ชั่วโมง เพื่อใช้สอนเป็นเวลา 20 วัน หรือ 4 สัปดาห์

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลวัดท่าสะต๋อย อ.เมือง จ.เชียงใหม่ จำนวน 25 คน

ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนจากแบบทดสอบการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยการฟังและการสัมภาษณ์เพื่อวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความคิดเห็นของผู้เรียนจากการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. แนวทางการสร้างหลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม เพื่อใช้เป็นต้นแบบในโครงการฐานรากการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. ปัญหาและแนวทางแก้ไขการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

บทที่ 2

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรแบบเข้มเพื่อส่งเสริมความสามารถในการ ฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และเพิ่มพูนเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็นหัวข้อได้ดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาตามแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ
 - 1.1 ความเป็นมาและแนวคิดพื้นฐาน
 - 1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษตามหลักการของแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ
2. เอกสารเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน
 - 2.1 ความหมายของกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน
 - 2.2 องค์ประกอบของงาน
 - 2.3 ขั้นตอนการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน
 - 2.4 ข้อดีของการจัดหลักสูตรแบบมุ่งงานปฏิบัติ
3. เอกสารเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ
 - 3.1 ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ
 - 3.2 ส่วนประกอบของการเรียนแบบร่วมมือ
 - 3.3 รูปแบบของการเรียนแบบร่วมมือ
 - 3.4 ขั้นตอนของการเรียนแบบร่วมมือ
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟัง-พูด
 - 4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการฟัง
 - 4.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินทักษะการฟัง
 - 4.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด
 - 4.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินทักษะการพูด
 - 4.5 เกณฑ์การให้คะแนน ความสามารถด้านการฟัง-พูด
5. เอกสารเกี่ยวกับเจตคติ
 - 5.1 ความหมายของเจตคติและอิทธิพลของเจตคติต่อการเรียนภาษา
 - 5.2 องค์ประกอบของเจตคติ

1. เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาตามแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ

1.1. ความเป็นมาและแนวคิดพื้นฐาน

การสอนภาษาตามแนวคิดที่เน้นความเข้าใจนี้มีพื้นฐานมาจากหลักการเรียนรู้ภาษาของเด็กเล็ก กล่าวคือ เด็กเล็กจะใช้เวลาในการเรียนรู้และเข้าใจภาษาที่หนึ่งเป็นเวลานานก่อนที่จะสามารถเริ่มผลิตภาษาได้ด้วยตนเอง Krashen and Terrell (1983) กล่าวว่าไว้ว่าช่วงเวลาที่เด็กเล็กใช้ในการเรียนรู้และเข้าใจภาษาที่หนึ่งนี้เป็นช่วงที่เด็กจะได้รับตัวบ่อนภาษาเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีการผลิตภาษา ในช่วงการเรียนรู้นี้ เด็กจะได้รับตัวบ่อนทางภาษาผ่านการฟัง เช่น การที่พ่อแม่เรียกชื่อ หรือ ห้ามปราม ซึ่งการตอบสนองของเด็กในขั้นนี้จะเป็นการตอบสนองด้วยท่าทาง และการเคลื่อนไหว มากกว่าที่จะเป็นคำพูด เด็กจะเริ่มมีความพร้อมในการผลิตภาษาหรือมีความสามารถในการพูดได้เองเมื่อเด็กได้รับตัวบ่อนทางภาษาอย่างเพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับ Belasco (1981) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การได้รับตัวบ่อนทางภาษาโดยการฟังที่มากพอ นอกจากจะทำให้เข้าใจความหมายแล้วยังทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ในการสนทนา และสามารถผลิตเสียงพูดได้อย่างถูกต้อง

ในทำนองเดียวกัน Asher (1965, อ้างใน Winitz, 1981) กล่าวว่า การสอนภาษาที่เน้นความเข้าใจนี้ให้ความสำคัญกับตัวบ่อนทางภาษามากกว่าการผลิตภาษา โดยเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสได้รับตัวบ่อนภาษาอย่างเพียงพอจนเกิดความพร้อมในการผลิตภาษาได้ด้วยตัวเอง และให้แนวคิดไว้ว่า เมื่อผู้เรียนเกิดความเข้าใจต่อความหมายของภาษาตัวบ่อน ความเข้าใจนี้จะพัฒนาเป็นความรู้สึกถึงความจำเป็นและความต้องการที่จะพูดโต้ตอบซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของเด็กเล็ก

นอกจากนี้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจยังมีความเชื่อว่า ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องเรียนกฎไวยากรณ์โดยตรงเพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเป้าหมายได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว Twaddell (1948, อ้างใน Winitz, 1981b) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า การเรียนกฎไวยากรณ์นั้นไม่ได้เป็นหลักประกันว่า ผู้เรียนจะมีความสามารถในการผลิตภาษาได้อย่างถูกต้อง โดยเปรียบเทียบกับ การเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งของเด็กเล็กซึ่งไม่ได้มีการเรียนกฎไวยากรณ์โดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Chomsky (1965) ที่กล่าวว่า เจ้าของภาษาเองส่วนใหญ่ก็ไม่มีความรู้ด้านกฎไวยากรณ์ที่ใช้ในการสร้างประโยคโดยตรง แต่ก็สามารถระบุได้ว่า โครงสร้างของประโยคที่ได้ยินนั้นถูกต้องหรือไม่ โดยที่ไม่สามารถระบุได้ว่าผิดกฎไวยากรณ์ข้อใด ดังนั้นความรู้เรื่องกฎไวยากรณ์จึงไม่ใช่สิ่งจำเป็นที่จะต้องเรียนโดยตรง ส่วน Diller (1987, อ้างใน Winitz 1981) ก็ได้กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า การสอนภาษาที่เน้นความเข้าใจเป็นหลักมิใช่

การสอนที่เน้นกฎเกณฑ์ของภาษา ผู้เรียนจะสามารถค้นพบกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษานั้นๆได้ด้วยตัวเองเมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ที่ใช้ภาษาเป้าหมาย

Winitz (1981b) กล่าวถึง ข้อดีของการสอนไวยากรณ์โดยตรงแก่ผู้เรียนไว้ว่า อาจก่อให้เกิดผลลบต่อกระบวนการเรียนภาษา เนื่องจากกฎไวยากรณ์ต่างๆนั้นมักมีความซับซ้อน และมีรายละเอียดปลีกย่อย ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและไม่สามารถใช้ภาษาที่เรียนได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ การสอนภาษาจึงควรจะเน้นที่ความเข้าใจเป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเน้นความเข้าใจในการฟังซึ่ง Newmark (1981) เห็นด้วยกับแนวคิดนี้และได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาจะเกิดขึ้นต่อเมื่อผู้เรียนฟังผู้อื่นพูด และทำความเข้าใจในความหมายของสิ่งที่ได้ ฟังก่อนเปรียบเหมือนการเรียนรู้ภาษาของเด็กเล็ก ซึ่งจะพูดได้หลังจากที่ได้ฟังและเข้าใจ ความหมายของสิ่งที่ได้ยินแล้ว ตัวอย่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาโดยที่ไม่เน้นไวยากรณ์ โดยตรงตามแบบทฤษฎีการสอนที่เน้นความเข้าใจนี้ เห็นได้จากการสอนภาษาเยอรมันของ โรงเรียนมัธยมเซาท์เวสต์ในเมืองแคนซัส รัฐมิสซูรีของสหรัฐอเมริกา โดย Paul A. Garcia (1981) ซึ่งเป็นผู้ดำเนินโครงการการสอน ได้กล่าวถึงผลสำเร็จในการสอนครั้งนี้ไว้ว่า นักเรียนสามารถที่จะ ผลิตภาษาได้ในระดับที่ค่อนข้างดี ทั้งนี้ โดยไม่ได้มีการเรียนกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์โดยตรง ผู้สอน มุ่งเน้นกิจกรรมเพื่อก่อให้เกิดการสื่อสารระหว่างกัน และเน้นความเข้าใจในการฟังของผู้เรียน มากกว่าที่จะเน้นให้ผู้เรียนพูดถูกต้องตามไวยากรณ์

แนวการสอนที่เน้นความเข้าใจได้ให้ความสำคัญกับสื่อที่ใช้ในการสอนด้วยโดยมี ความเชื่อว่า การใช้สื่อจริงสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิด ความเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ภาษา ดังที่ Winitz (1981a) สรุปไว้ว่า กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนในชั้นเรียนนั้นควรเป็นกิจกรรมที่ จัดขึ้นโดยเน้นการใช้สื่อจริงและสถานการณ์จำลองที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ทั้งนี้เพื่อให้ ผู้เรียนมีโอกาสได้รับตัวป้อนภาษาที่เข้าใจได้ง่าย และเกิดการรับรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ในส่วนของการใช้สื่อเพื่อการสอนภาษาตามแนวคิดที่เน้นความเข้าใจนี้ สุนิสา สุพรรณ (2541) ได้ให้ข้อสรุปไว้ในทำนองเดียวกันว่า การนำสื่อจริงที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาใช้ในการเรียนการสอน ภาษานั้นเป็นการให้ประสบการณ์ในชีวิตจริงแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการเรียนรู้ ภาษามากขึ้น ทั้งนี้ ในการสอนทุกขั้นตอนอาจใช้เกมเป็นสื่อในการสอนเพื่อให้เกิดความสนุก สนุกแก่ผู้เรียน นอกจากนี้ Belasco (1981) กล่าวว่า อุปสรรคที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นของผู้เรียน การสอนภาษาที่ได้ผลควรต้องลดความวิตกกังวลของ ผู้เรียนด้วย

ในทำนองเดียวกัน Swaffar & Stephens (1981, อ้างใน กัลยา บุรณศิริจรัสรัฐ, 2546) เห็นด้วยเช่นกันว่า ผู้เรียนจะเรียนภาษาได้ดีขึ้น หากผู้สอนสามารถทำให้ความวิตกกังวลของผู้เรียนลดลงในการสอนทุกขั้นตอน และได้เสนอแนะขั้นตอนการสอนภาษาตามแนวคิดที่เน้นความเข้าใจไว้ 4 ขั้นตอนตามตารางดังนี้

ตารางที่ 1 ขั้นตอนการสอนภาษาตามแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ

กระบวนการพัฒนาความรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	ชิ้นงาน	ผลผลิตทางภาษา
ขั้นตอนที่ 1 เรียนรู้และทบทวน	รับทราบข้อมูล	ข้อมูลเฉพาะด้าน	ผลผลิตจากความเข้าใจเป็นหลัก
ขั้นตอนที่ 2 สรุปสิ่งที่เรียน	หาความสัมพันธ์	สิ่งใดในบทเรียนที่คล้ายคลึงกับ.....	ผลผลิตจากความเข้าใจเป็นหลัก
ขั้นตอนที่ 3 สังเคราะห์เหตุผล	แก้ปัญหา	ถ้าอยู่ในสถานการณ์เดียวกับบทเรียนจะทำอย่างไร	ผลผลิตจากความเข้าใจเป็นหลัก
ขั้นตอนที่ 4 พิจารณาและใช้ความคิดเชิงวิจารณ์	แสดงความเห็นตามหลักความเป็นจริงและสรุป	คิดอย่างไรเกี่ยวกับ....	สร้างภาษาด้วยตนเอง

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษตามหลักการของแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ

Postovsky (1970, 1974 อ้างใน Postovsky, 1981) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษโดยเน้นการฝึกทักษะการฟังก่อนทักษะอื่นๆ ตามหลักของแนวคิดทฤษฎีความเข้าใจ โดย Postovsky ได้ทำการสำรวจผลของการสอนภาษารัสเซียโดยการฝึกทักษะการฟังเป็นหลักที่มีต่อทักษะการอ่านและการเขียน โดยฝึกวันละ 6 ชั่วโมง เป็นเวลา 6 อาทิตย์ รวม 180 ชั่วโมง พบว่าทักษะการเขียนของผู้เรียนดีขึ้นมาก ส่วนทักษะการอ่านนั้นมีการพัฒนาหลังจากทักษะการเขียน โดยผู้เรียนสามารถอ่านสิ่งที่ตนเองเขียนได้ ถึงแม้ว่าจะไม่มีการฝึกอ่านออกเสียงเลยก็ตาม

งานวิจัยของ Winitz (1981a) ก็เป็นอีกงานวิจัยหนึ่งที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการสอนโครงสร้างภาษาโดยเน้นการให้ตัวป้อนภาษาที่เข้าใจได้ง่ายแก่นักเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับตัวป้อนภาษาที่เข้าใจง่ายมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยเน้นการผลิตภาษา ในการสอบฟังและอ่านเพื่อความเข้าใจ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับและบ่อยครั้งที่ดีกว่าในการสอบพูดและเขียน

นอกจากนี้ Asher, Kusudo และ Torre (1983) ได้ทำการเปรียบเทียบการสอนภาษาโดยใช้วิธี Total Physical Responses (TPR) ซึ่งเป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่พัฒนามาจากแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ กับวิธีการสอนภาษาทั่วไป โดยกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธี TPR เป็นนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 30 ปี ถึง 60 ปี มีระยะเวลาการเรียน 32 ชั่วโมง ส่วนนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนภาษาทั่วไปเป็นนักเรียนวัยรุ่น ซึ่งพิจารณาตามอายุแล้วน่าจะเป็นกลุ่มที่เรียนภาษาได้ดีกว่า อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยพบว่า การสอนภาษาโดยวิธี TPR ซึ่งเน้นการฝึกทักษะการฟังส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะการอ่าน ทั้งนี้ Asher, Kusudo และ Torre ได้ทำการวิจัยในทำนองเดียวกันกับกลุ่มผู้เรียนภาษาสเปน และได้ผลการวิจัยที่คล้ายคลึงกัน

งานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งที่ได้ผลการวิจัยเช่นเดียวกับงานวิจัยของ Asher, Kusudo และ Torre คืองานวิจัยของ Feyten (1991) ซึ่งได้ทำการศึกษาผลของการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยเน้นการฝึกทักษะการฟังมากกว่าทักษะการพูด โดยศึกษากับนักเรียนจำนวน 90 คนในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า การฝึกทักษะการฟังก่อให้เกิดการพัฒนาการใช้ภาษาในทักษะอื่น ๆ ด้วย นอกจากนี้ งานวิจัยของ Damhuis (1993) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการสอนภาษาโดยเน้นทักษะการฟัง พบว่าการสอนภาษาโดยใช้กิจกรรมที่เน้นความเข้าใจเป็นหลักทำให้การเรียนภาษาที่สองเป็นไปอย่างง่ายดายขึ้น

ในทำนองเดียวกัน Tuz (1993 อ้างใน Ellis, 1997) ได้ศึกษาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งใช้เนื้อหาเป็นเรื่องกริยากริยา Psychological Verb เช่น love, prefer, bore และ worry เป็นต้น โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากนั้นใช้รูปภาพเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนในกลุ่มควบคุมฝึกความเข้าใจ และฝึกสร้างประโยคที่มี Psychological Verb ผลการเปรียบเทียบพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ในการทดสอบเกี่ยวกับโครงสร้างและการทดสอบการผลิตภาษา

นอกจากนี้ Van and Cadierno (1993 อ้างใน Ellis, 1997) ได้ทำวิจัยเปรียบเทียบนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงงานไวยากรณ์ที่มุ่งเน้นความหมาย และนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มุ่งเน้นการผลิตภาษา ผลการเปรียบเทียบพบว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีแรกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มที่สอง ในการทำแบบทดสอบที่วัดความเข้าใจของโครงสร้างเป้าหมาย และทำได้ดีเท่ากันในการทำแบบทดสอบที่วัดความสามารถในการผลิตภาษาเป้าหมายได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ ทั้งสองยังได้ทำการทดสอบซ้ำในอีก 1 เดือนต่อมาเพื่อวัดความคงทนของความสามารถในการใช้ภาษา โดยได้ผลเช่นเดียวกันกับในครั้งแรก

ซึ่งทั้งสองได้ตั้งข้อสังเกตว่า การสอนโดยมุ่งเน้นการผลิตภาษา ก่อให้เกิดความรู้แบบตรง ในขณะที่การสอนโดยมุ่งเน้นความเข้าใจ จะช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ภาษา ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้และระบบความรู้เดิมที่มีอยู่มาบูรณาการกัน และจะก่อให้เกิดความรู้แบบอ้อมตามมา ในที่สุด โดยผู้เรียนสามารถนำความรู้แบบอ้อมที่ได้มาไปใช้ในการพูดที่ไม่มีการวางแผนล่วงหน้า อย่างไรก็ตาม Ellis (1997) กล่าวว่า ได้มีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับข้อสรุปนี้ เนื่องจากผลงานวิจัยของ Van and Cadierno และ Tuz เป็นงานวิจัยที่มุ่งศึกษาเกี่ยวกับการผลิตภาษาของผู้เรียน โดยใช้แบบทดสอบทักษะการเขียนที่เป็น Item-Based ซึ่งส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างอาจจะใช้ความรู้แบบตรงช่วยในการทำข้อสอบ ดังนั้น จึงมีข้อโต้แย้งว่า งานวิจัยเหล่านี้ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าการเรียนภาษาโดยเน้นที่ความเข้าใจนั้นช่วยส่งเสริมความรู้หรือไม่นั้น เพื่อเป็นการยุติข้อโต้แย้งนี้ Van and Sanz (1995 อ้างใน Ellis, 1997) จึงได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความรู้ที่อ้อมซึ่งใช้ในการพูดที่ไม่มีการวางแผนล่วงหน้าของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยเน้นกระบวนการ และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้การทดสอบแบบเดิมคำในประโยคให้สมบูรณ์ และการบรรยายวิธีทัศน์ในรูปแบบของการเขียนและพูด ผลการวิจัยพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในการทดสอบบรรยายภาพจากวิธีทัศน์

ผลงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นทั้งหมด แสดงให้เห็นว่าการสอนภาษาโดยมุ่งเน้นที่ความเข้าใจเป็นหลักมากกว่าความถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ และการให้ตัวบ่อนภาษาที่เข้าใจได้ง่ายแก่ผู้เรียนอย่างเพียงพอ นั้น ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศได้ดีมากขึ้น

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยนั้น มีเพียงงานวิจัยของ กัลยา บุรณศิริจรรยา (2546) ได้ทำการทดลองใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจนี้ในการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 สาขาช่างอุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูด และเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาเพิ่มขึ้น และเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสูงขึ้น ในเชิงบวกหลังจากได้รับการสอนโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยเกี่ยวกับแนวคิดวิธีธรรมชาติของ สุนิสา สุพรรณ (2541) ซึ่งทำการพัฒนานาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดวิธีธรรมชาติซึ่งเป็นแนวคิดที่พัฒนามาจากแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ สำหรับนักศึกษาสาขาเกษตรกรรม โดยเน้นให้นักศึกษามีความเข้าใจในบทเรียนด้วยการรับตัวบ่อนที่สามารถเข้าใจได้ง่ายก่อนที่จะแสดงออก และนักศึกษาจะไม่ถูกบังคับให้พูดจนกว่าจะพร้อม โดยผลของการพัฒนาปรากฏว่านักศึกษามีค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

2. เอกสารเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

2.1. ความหมายของกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ลุ่มอม ศรีเจริญ(2544) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่ผู้เรียนจะได้รับมอบหมายงานให้ปฏิบัติ หลังจากที่ได้รับตัวป้อนทางภาษาแล้วเป็นหน้าที่ของผู้เรียนที่จะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา เช่นการคิดแบบวิเคราะห์ สังเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา หรือแม้แต่การสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นแล้วสร้างผลงานตามกระบวนการเรียนและชนิดของงานให้เสร็จสมบูรณ์

สำหรับความหมายของงานนั้น Nunan (1989) ได้ให้ความหมายของงานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานไว้ว่า เป็นงานที่ผู้เรียนต้องใช้ปฏิสัมพันธ์ที่เน้นความหมายมากกว่าการเน้นรูปแบบทางภาษา งานที่เกิดขึ้นนั้นอาจจะอยู่ในรูปของข้อมูลที่เป็นคำพูด (Verbal) เช่นบทสนทนาหรือบทอ่าน หรืออาจจะเป็นในรูปแบบของข้อมูลที่ไม่ใช่คำพูด (Non-Verbal) เช่นรูปภาพก็ได้ โดยเน้นว่า งานที่ถูกกำหนดขึ้นจะต้องมีวัตถุประสงค์และมีการกำหนดบทบาทของครูและผู้เรียนอย่างชัดเจน

ส่วน วิภาดา รัตนวิจิตร(2540) ได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับงานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานไว้ว่างานคือกิจกรรมที่ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารและมีจุดประสงค์เพื่อต้องการให้ผู้เรียนปฏิบัติโดยมีการบอกลำดับขั้นตอนของการปฏิบัติอย่างชัดเจน

ในขณะที่ Breen (1987, อ้างใน Nunan, 1991) ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับงานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานไว้ว่า งานที่ให้อาจมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้การเรียนภาษานั้นง่ายขึ้นและควรมีลำดับขั้นตอนของการทำงานโดยละเอียด อีกทั้งต้องมีกรอบของการทำงานที่ชัดเจน งานต่างๆนี้อาจอยู่ในรูปของกิจกรรมการแก้ปัญหา หรือการสร้างสถานการณ์จำลอง Breen (1987) ยังกล่าวอีกว่า งานที่กำหนดควรมีระดับที่เหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียนอีกด้วย

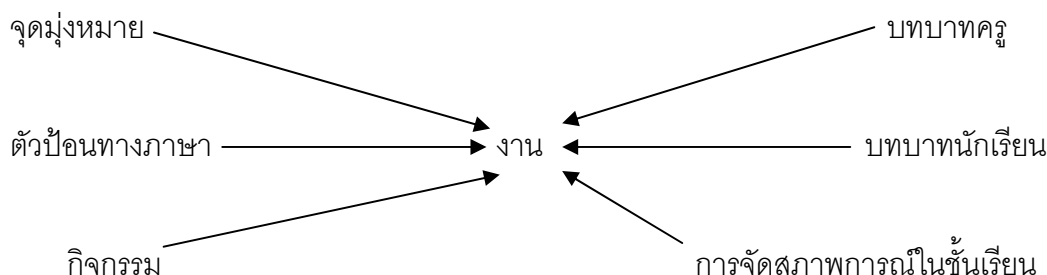
2.2. องค์ประกอบของงาน

Nunan (1988) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบของงานเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ประการดังต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมาย (Goals)
2. ตัวป้อนทางภาษา (Input)
3. กิจกรรม (Activities)
4. บทบาทของครูและนักเรียน (Teacher & Learner Roles)

5. การจัดสภาพการณ์ในชั้นเรียน (Settings)

ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์ที่สอดคล้องกันดังแผนภูมิต่อไปนี้



โดยรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบมีดังนี้

1. จุดมุ่งหมาย

Clark (อ้างใน Nunan, 1989) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมี 3 ประการคือ

1.1 เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และ เขียนของผู้เรียน

1.2 เพื่อให้เกิดความรอบรู้และเข้าใจข้อมูลที่ได้จากแหล่งต่างๆ รอบข้าง โดยเป็นข้อมูลภาษาเป้าหมาย เช่น ข่าวสารจากสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น วิทยู โททัศน์ และสื่อสิ่งพิมพ์อื่นๆ และผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากข้อมูลเหล่านั้นไปประยุกต์ใช้ได้

1.3 เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่จะสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล ซึ่งได้มาจากการแลกเปลี่ยนข้อมูล เช่น ความคิดเห็น ทักษะคติ ความเชื่อ ความรู้สึกของกันและกันเพื่อให้งานที่ได้รับมอบหมายเสร็จสมบูรณ์

2. ตัวป้อนทางภาษา

ลม่อม ศรีเจริญ (2544) กล่าวถึงตัวป้อนทางภาษาไว้ว่า เป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากเพราะช่วยทำให้กระบวนการคิด (Cognitive process) ของผู้เรียนเป็นไปอย่างมีระบบ ต่อเนื่อง และชัดเจน

ในส่วนแหล่งข้อมูลที่จะนำมาใช้เป็นตัวป้อนภาษานั้น Hover (1986) ได้ให้คำแนะนำไว้ว่า ควรจะใช้แหล่งข้อมูลซึ่งเป็นของจริง เช่น จดหมาย ไปสการ์ด เอกสารแจกของ โรงแรมและสถานที่ท่องเที่ยว เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ Brosnan (อ้างใน Nunan, 1989) ที่กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้แหล่งข้อมูลจริงไว้ว่า จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่เป็นปัจจุบัน และใช้กันอยู่จริงๆ ในสังคม อีกทั้งยังเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาจากข้อมูลสั้นๆ

แต่สื่อความหมายที่ชัดเจน และในกรณีที่สื่อจริงนั้นเป็นรูปภาพ สัญลักษณ์ ยังช่วยฝึกให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ ตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนเห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมในชั้นเรียนกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง ซึ่งหลังจากสิ้นสุดกิจกรรมในชั้นเรียนแล้ว ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่ได้จากการเรียนรู้ในห้องเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

3. กิจกรรม

Willis (1996) ได้เสนอแนะรูปแบบกิจกรรมในการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติไว้ดังนี้

1. งานแบบแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Sharing Personal Experiences) เป็นงานที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดสนทนาอย่างอิสระเกี่ยวกับตนเองโดยมีจุดประสงค์เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจะเป็นแบบไม่เป็นทางการ (Casual Social Conversation)
2. งานแบบแก้ปัญหา (Problem Solving) เป็นงานที่ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถทางสติปัญญาและใช้เหตุผลในการประเมินและให้ความคิดเห็นต่อวิธีการแก้ปัญหา
3. งานแบบเปรียบเทียบ (Comparing) ผู้เรียนจะต้องเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้ในแง่ของความเหมือนหรือความต่าง
4. งานแบบจัดรายการ (Listing) เป็นงานที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพูดสนทนาเพื่อระดมความคิดและประสบการณ์เพื่อค้นหาข้อมูลให้งานประสบผลสำเร็จเป็นรายการที่สมบูรณ์ เช่น รายการของสิ่งที่ต้องทำเมื่อวางแผนจะจัดงานปาร์ตี้ เป็นต้น
5. งานแบบเรียงลำดับและจัดประเภท (Ordering & Sorting) เช่น การเรียงลำดับเหตุการณ์ หรือ ลำดับความสำคัญของสิ่งต่างๆ
6. งานแบบความคิดสร้างสรรค์ (Creative Tasks) หรือโครงการ (Project) จะเน้นที่การทำงานเป็นคู่หรือ เป็นกลุ่ม โดยเน้นให้ผู้เรียน มีทักษะในการจัดการงาน ประเภทนี้ซึ่งอาจจะมีการรวมเอางานประเภทอื่นๆมาช่วยด้วย เช่น การแก้ปัญหาวางแผนการจัดรายการ และการเรียงลำดับ เป็นต้น กิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติของ Willis นี้ จะประกอบไปด้วยทุกทักษะ คือ การฟัง พูด อ่าน และ เขียน ซึ่งผู้สอนสามารถปรับงานดังกล่าวให้เหมาะสมกับทักษะทางภาษาที่ต้องการพัฒนาให้แก่ผู้เรียนได้

ส่วน Nunan (1989) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมโดยจำแนกตามจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารดังนี้

1. กิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษา

2. กิจกรรมฝึกภาษาเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง
3. กิจกรรมเพื่อฝึกฝนความถูกต้องและเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ในขณะที่ Pattison (1987) ได้เสนอแนวทางการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนไว้ดังนี้
 1. กิจกรรมที่ใช้เกมและปริศนา
 2. กิจกรรมที่ใช้บทบาทสมมติและการสนทนา
 3. กิจกรรมที่ใช้คำถามเพื่อนำไปสู่การอธิบายและการตัดสินใจ
 4. กิจกรรมที่ใช้การเล่าเรื่องจากรูปภาพ
 5. กิจกรรมที่ใช้ยุทธศาสตร์ในการสื่อสารรูปแบบต่างๆ เช่น การถอดความ การคิดคำใหม่ การแก้คำ การใช้ท่าทาง

6. กิจกรรมที่ใช้ปัญหาเป็นแกนนำ
4. บทบาทของครูและนักเรียน

4.1. บทบาทครู

Richards (1984) ได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับบทบาทของครูในการเรียนการสอนแบ่งมุ่งปฏิบัติงานดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้แสวงหาแหล่งข้อมูลและสื่อของจริงที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานในชั้นเรียน ครูในบทบาทนี้ก็คือ ผู้คัดเลือกตัวป้อนทางภาษานั้นเอง
2. เป็นผู้คัดเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมสอดคล้องกับตัวป้อนทางภาษา และกำหนดขั้นตอนการทำงานตลอดจนกำหนดพฤติกรรมและผลที่คาดหวังว่าจะได้จากผู้เรียน
3. จัดชั้นเรียนให้เหมาะสมกับงานแต่ละประเภท เช่น งานเดี่ยวงานกลุ่มงานเรียนรวมทั้งชั้น
4. ให้ความช่วยเหลือ ชี้แนะแนวทางและเฝ้าติดตามการทำงานของนักเรียน
5. ประเมินงานร่วมกับนักเรียน ตลอดจน สรุปผลงานหลังจากที่นักเรียนปฏิบัติงานเรียบร้อยแล้ว

ทั้งนี้ Richards ได้ให้ความสำคัญกับ 3 ข้อแรก มากที่สุด เนื่องจากเป็นบทบาทที่ทำให้การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีระบบและชัดเจน

4.2. บทบาทนักเรียน

ลม่อม ศรีเจริญ(2544) ได้สรุปบทบาทของผู้เรียนในการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานไว้ดังนี้

1. ต้องทำความเข้าใจในตัวป้อนภาษา
2. ต้องนำเอาลักษณะเด่นของตนออกมาเพื่อปฏิบัติงาน
3. ต้องมีความกระตือรือร้นใส่ใจในงานที่ได้รับมอบหมาย
4. ต้องตระหนักในความต่างกันทางการใช้ทักษะและความสามารถของ

เพื่อนร่วมชั้น

5. การจัดสภาพการณ์ในชั้นเรียน

ลม่อม ศรีเจริญ (2544) ได้ให้คำจำกัดความของการจัดสภาพการณ์ในชั้นเรียนไว้ว่าเป็นการจัดการที่ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน อาจมีนักเรียนเป็นผู้นำการเรียนด้วยตัวเอง เช่นงานรายบุคคล แบบจับคู่ แบบกลุ่มย่อย หรือ อาจเป็นการปฏิบัติที่ครูเป็นผู้นำในการเรียนโดยเรียนรวมกันทั้งชั้น ทั้งนี้การจัดสภาพการณ์ในชั้นเรียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อจำลองสถานการณ์การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงนอกห้องเรียน

2.3. ขั้นตอนการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

Willis (1998b) ได้กำหนดขั้นตอนการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานว่ามี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre- task) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยครูจะบอกศัพท์และวลีที่เป็นประโยชน์ หรือให้นักเรียนดูหรือฟังตัวอย่างงานที่มีลักษณะคล้ายกัน ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนเข้าใจงานที่จะได้รับมอบหมายให้ทำ ในขั้นตอนนี้จัดว่าเป็นขั้นเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียน

2. ขั้นตอนปฏิบัติงาน (Task Cycle) ผู้เรียนจะได้รับมอบหมายงานให้ไปปฏิบัติ ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้รับคำแนะนำในการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน โดยผู้สอนจะบอกจุดประสงค์ของงานนั้นๆ และวิธีปฏิบัติงานว่าจะต้องทำงานเป็นงานคู่ งานเดี่ยว หรืองานกลุ่ม ตลอดจนบอกรายละเอียดการปฏิบัติงานอื่นๆที่จำเป็น ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะมีการประยุกต์ใช้แนวคิดการปฏิสัมพันธ์มาดำเนินกิจกรรมที่เน้นไวยากรณ์เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ไวยากรณ์ให้ถูกต้องสำหรับแต่ละชิ้นงาน

3. ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Language Focus) หลังจาก que ผู้เรียนปฏิบัติงานเสร็จ ผู้สอนจะอภิปรายถึงงานที่ผู้เรียนปฏิบัติร่วมกันกับผู้เรียน จากนั้นจึงทบทวนและสรุปรูปแบบภาษา หรือคำศัพท์ที่ได้จากการปฏิบัติงานนั้นๆ ส่วนผู้เรียนจะทำการจดบันทึกข้อสรุปเหล่านั้น

Ellis (2005) กล่าวถึงการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานไว้ว่า เป็นการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามที่จะสื่อสารซึ่งจะสามารถพัฒนาไปสู่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาได้หากผู้เรียนได้พยายามใช้ภาษานั้นๆ ในสถานการณ์จริง งานที่มอบหมายให้ผู้เรียนนั้นอาจจะเป็นในรูปแบบของ บทสนทนา หรือการแสดงออกโดยการพูดหรือการเขียนก็ได้ Ellis ได้กำหนดขั้นตอนของการออกแบบหลักสูตรการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานไว้ 4 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเลือกชนิดของงาน (Task)
2. ขั้นกำหนดหัวเรื่อง (Theme/ Topic)
3. ขั้นจัดลำดับงานตามความยากง่าย
4. ขั้นระบุภาษา ทักษะหรือชนิดของตำราที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงาน

ในส่วนที่เกี่ยวกับการเลือกชนิดของงานนั้น Candlin (1987) ได้กำหนดลักษณะของงานที่ควรนำมาพิจารณาในการเลือกงานเพื่อนำมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอน โดยสามารถสรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. มีการกำหนดปัญหาให้ผู้เรียนแก้ โดยเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และให้ผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำ

2. มีการใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อแก้ปัญหา

3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้อภิปัญญาและมีการใช้บทสนทนาในวงกว้าง

(Metacommunication)

4. มีการท้าทายให้ผู้เรียนต้องการเข้าร่วมกิจกรรม

5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมและแลกเปลี่ยนความรู้ที่ตนมี

6. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ปัญหาและวิธีการแก้ปัญหา

7. ส่งเสริมการวิเคราะห์ข้อมูลและกระบวนการเรียนรู้ภาษา

8. ทำให้เกิดความสนใจและอยากค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

9. มีการสร้างจุดประสงค์จากความสนใจของผู้เรียน

10. มีความเกี่ยวข้องกับความรู้สึกและทัศนคติของผู้เรียน

11. สามารถใช้ได้กับวิธีการสอนและสื่อได้หลายรูปแบบ

12. มีการร่วมกันประเมินผลงานและการแสดงออกโดยทั้งผู้สอนและผู้เรียน

13. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกภาษา
14. มีการเฝ้าดูและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน
15. รูปแบบของภาษาที่ใช้ในงานต้องสามารถใช้ได้จริงกับการสื่อสารภายนอกห้องเรียน

2.4. ข้อดีของการจัดหลักสูตรแบบมุ่งปฏิบัติงาน

Ellis (2005) ได้ระบุถึงข้อดีของการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานไว้ดังนี้

1. เป็นการสอนที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
 2. เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้เกิดการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติในห้องเรียน (Natural Learning)
 3. เป็นการสอนที่เน้นการใช้ภาษามากกว่า ที่จะเน้นโครงสร้างทางภาษาแต่ในขณะเดียวกันสามารถใช้เพื่อช่วยในการสอนโครงสร้างทางภาษาได้
 4. เป็นการสอนที่เข้าร่วมกับการสอนแบบ Traditional Approach ได้
 5. เป็นการสอนที่ส่งเสริมแรงจูงใจภายในได้
- Willis(1996) กล่าวถึงข้อดีของการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานทั้งแบบเป็นคู่หรือแบบเป็นกลุ่มไว้ดังต่อไปนี้
1. ทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการสร้างปฏิสัมพันธ์แบบทันทีทันใดในชั้นเรียน ทำให้ผู้เรียนต้องสร้างประโยคเองในขณะนั้นเพื่อการสื่อสาร ในขณะเดียวกันก็ต้องคอยฟังสิ่งที่ผู้อื่นพูดด้วย
 2. ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสสังเกตการสื่อความหมายของผู้เรียนคนอื่น และเปิดโอกาสให้แก้ไขข้อผิดพลาดกันเองในระหว่างผู้ร่วมชั้นเรียน
 3. ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะใช้ภาษาที่ตนเองรู้ในกลุ่มเพื่อน โดยไม่กลัวการถูกแก้ไขในสิ่งที่พูดผิดหน้าชั้นเรียน
 4. ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการแลกเปลี่ยนบทบาทในการพูดและถาม-ตอบ
 5. ทำให้ผู้เรียนเกิดการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนอย่างสมบูรณ์มิใช่พูดเพียงประโยคเดียวแล้วจบ ซึ่งผู้เรียนจะได้รู้วิธีการเริ่มและจบบทสนทนา
 6. ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมาย
 7. ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจเพิ่มขึ้นเมื่อพบว่าตนเองได้เป็นส่วนหนึ่งในความสำเร็จของงานโดยใช้ภาษาเป้าหมายได้ถูกต้อง

3. การเรียนแบบร่วมมือ

3.1 ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ

มีผู้ให้คำจำกัดความการเรียนแบบร่วมมือไว้ดังต่อไปนี้

Johnson, Johnson and Holubec (1994) ได้จำกัดความการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าเป็นการทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่มีอยู่ด้วยกัน ภายในกิจกรรมที่ร่วมกันทำนี้ แต่ละคนจะแสวงหาผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและเป็นประโยชน์ต่อสมาชิกอื่นๆ ในกลุ่ม การเรียนรู้แบบร่วมมือใช้ในการสอนกลุ่มเล็กๆ ที่ให้นักเรียนทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดประโยชน์ในการเรียนรู้สูงสุดแก่ตนและแก่กันและกัน ความคิดเช่นนี้ทำได้ง่ายๆ โดยแบ่งนักเรียนในชั้นออกเป็นกลุ่มย่อยหลังจากที่ครูให้คำชี้แจงแล้ว นักเรียนทำงานร่วมกันตามที่ได้รับมอบหมายจนกระทั่งสมาชิกของกลุ่มทุกคนมีความเข้าใจถูกต้องและทำงานจนเสร็จสมบูรณ์ ความพยายามที่เกิดขึ้นร่วมกันเป็นผลมาจากการที่นักเรียนพยายามต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ของทุกคน ทำให้สมาชิกในกลุ่มได้รับประโยชน์จากความพยายามร่วมกัน ยอมรับว่าทุกคนลงเรือลำเดียวกัน (ร่วมเป็นร่วมตายด้วยกัน) รับรู้ว่าการกระทำของใครคนใดคนหนึ่งได้รับการยอมรับในผลสัมฤทธิ์ ในสถานการณ์ที่มี การเรียนรู้แบบร่วมมือจะมีการพึ่งพากันทางบวก (Positive Interdependence) ในการมุ่งสู่ความสำเร็จของผู้เรียน พวกเขาเชื่อว่าตนสามารถไปถึงเป้าหมายการเรียนรู้ได้ถ้าหากว่าผู้เรียนคนอื่นๆ ในกลุ่มไปถึงเป้าหมายได้เช่นกัน

นอกจากนี้ Davidson (1990, อ้างใน พิมพ์พรณ ใจวงศ์ 2548) กล่าวว่าไว้ว่าการเรียนการสอนแบบร่วมมือเป็นการเรียนการสอนที่มีการทำงานเป็นกลุ่ม โดยร่วมมือกันอภิปรายแก้ปัญหา ต่อเติมงานให้สมบูรณ์ มีการปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มเล็กๆ แบบหันหน้าเข้าหากัน มีทักษะการให้ความร่วมมือในกลุ่มซึ่งได้รับการสอนอย่างชัดเจน มีการช่วยเหลือพึ่งพากันและกัน ภายในกลุ่มแต่ละกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มมีลักษณะที่แตกต่างกันเช่นด้านความสามารถ ความถนัด ความสนใจทางการเรียน เพศ และเชื้อชาติเป็นต้น นอกจากนี้ยังมีความรับผิดชอบต่องานที่ทำเป็นรายบุคคล

ในขณะที่สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2545) กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมมือว่าเป็นวิธีการที่จัดกลุ่มการทำงานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ และเพิ่มพูนแรงจูงใจทางการเรียน การเรียนลักษณะนี้ไม่รวมกลุ่มนักเรียนแบบธรรมดา แต่จะรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจน สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการเรียนรู้ และจะได้รับการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจเพื่อจะช่วยเหลือและเพิ่มพูนการเรียนรู้ของสมาชิกในกลุ่ม ดังนั้นการจัดนักเรียนเข้ากลุ่มทำงานโดยทั่วๆ ไป จึงอาจไม่ใช่การเรียนแบบร่วมมือ เพราะมักพบว่านักเรียนที่เก่งเท่านั้นจะจัดการให้เกิดผลงานในกลุ่ม โดยที่สมาชิกคนอื่นๆ อาจไม่มีโอกาสแสดงออกซึ่งการเรียนรู้

อนุกิต ธรรมานิตย (2544) ได้ให้คำจำกัดความของการเรียนแบบร่วมมือว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นการเรียนรู้และทำงานโดยกลุ่มย่อยลดความสามารถ มีการจัดกลุ่มอย่างเป็นระบบที่สมาชิกภายในกลุ่มช่วยเหลือซึ่งกันและกันอันก่อให้เกิดการเรียนรู้ และทำให้งานที่ทำร่วมกันประสบผลสำเร็จ อีกทั้งยังทำให้เกิดทักษะทางสังคมอีกด้วย

โดยสรุป การเรียนแบบร่วมมือคือการรวมกลุ่มของนักเรียนที่อาจประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีความแตกต่างหลากหลายในด้านเพศ ความสนใจในสิ่งต่างๆ ความถนัด ความสามารถในการเรียน และอาจรวมไปถึงอายุและเชื้อชาติเป็นต้น การรวมกลุ่มดังกล่าวมีจุดประสงค์เพื่อให้ นักเรียนได้ทำงานร่วมกันอันจะเป็นการนำไปสู่การเรียนรู้ทั้งในด้านวิชาการและด้านสังคม

3.2 ส่วนประกอบของการเรียนแบบร่วมมือ

การเรียนแบบร่วมมือมีส่วนประกอบสำคัญทั้งหมด 5 ประการที่ทำให้การร่วมมือบรรลุผล ดังที่ Johnson, Johnson และ Holubec (1994) กล่าวไว้ต่อไปนี้

1. การพึ่งพากันทางบวก (Positive Interdependence)

เป็นส่วนประกอบแรกและสำคัญที่สุด ซึ่งจะใช้ได้เป็นผลเมื่อสมาชิกในกลุ่มยอมรับว่าพวกตนมีความเกี่ยวข้องกัน จนถึงกับไม่มีสมาชิกคนใดประสบความสำเร็จได้ถ้าทุกคนไม่ประสบความสำเร็จ นักเรียนต้องตระหนักว่าความพยายามของสมาชิกแต่ละคนจะเป็นประโยชน์ทั้งต่อตนและต่อกลุ่ม ความสนใจต่อผลสัมฤทธิ์ของกันและกันเป็นผลมาจากการใช้แหล่งทรัพยากรร่วมกัน ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ให้การสนับสนุนและยินดีในความสำเร็จร่วมกัน ดังนั้นการพึ่งพาทันทีบวกจึงเปรียบเสมือนหัวใจของการเรียนแบบร่วมมือ

2. ปฏิสัมพันธ์เกื้อหนุนแบบเผชิญหน้า (Promotive Interaction)

ปฏิสัมพันธ์เกื้อหนุนหมายถึงการที่นักเรียนอำนวยความสะดวกแก่กันเพื่อให้ประสบความสำเร็จ ปฏิสัมพันธ์เกื้อหนุนแบบเผชิญหน้าที่มีในนักเรียนแต่ละคนจะส่งอิทธิพลต่อความพยายามบรรลุผลสัมฤทธิ์ ความใส่ใจ การสร้างสัมพันธภาพ การเตรียมพร้อมทางด้านจิตใจ และทักษะทางสังคมเมื่อครูกำหนดให้มีการพึ่งพาทันทีบวกขึ้น ดังนั้น เราต้องเพิ่มโอกาสให้นักเรียนส่งเสริมความสำเร็จของกันและกัน โดยการช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และชดเชยความพยายามในการเรียนรู้ของผู้อื่น กิจกรรมด้านการรู้คิดและพลังขับเคลื่อนระหว่างบุคคลจะเกิดขึ้นเมื่อนักเรียนมีความสัมพันธ์กันแบบส่งเสริมการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ปฏิสัมพันธ์เกื้อหนุนนั้นรวมไปถึงการให้คำอธิบายการแก้ปัญหา อภิปรายแนวความคิดที่ได้เรียนไปแล้วถ่ายทอดความรู้ให้เพื่อนร่วมชั้น และเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับ ความรู้เดิม

3. ภาระรับผิดชอบของปัจเจกบุคคล (Individual accountability)

เพื่อให้จุดมุ่งหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือคือการสร้างความเข้มแข็งให้แต่ละบุคคล และเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อให้แต่ละคนสามารถปฏิบัติงานได้ดีขึ้น ภาระรับผิดชอบของปัจเจกบุคคลเกิดขึ้นเมื่อการปฏิบัติงานของนักเรียนแต่ละคนได้รับการประเมินแล้วส่งกลับมายังแต่ละคน และกลุ่ม การรับผิดชอบของปัจเจกบุคคลทำให้สมาชิกของกลุ่มรู้ว่าไม่มีใครบ้างที่ต้องการความช่วยเหลือและสนับสนุนมากกว่าสมาชิกอื่นๆ ในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ และทำให้ทุกคนตระหนักว่าไม่ควร “เกาะหลังคนอื่น” ในการทำงานได้เลย ภาระรับผิดชอบของปัจเจกบุคคลเปรียบเสมือนกุญแจสู่ความมั่นใจได้ว่านักเรียนมีภาระรับผิดชอบในงานของกลุ่มอย่างเป็นธรรมชาติ ต้องประเมินว่าแต่ละคนทุ่มเทความพยายามให้กลุ่ม ต้องให้ข้อมูลย้อนกลับมายังกลุ่มและนักเรียนเป็นรายบุคคล รวมทั้งช่วยให้กลุ่มหลีกเลี่ยงการทุ่มเทความพยายามอย่างฟุ่มเฟือย และมั่นใจได้ว่าสมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อผลลัพธ์สุดท้าย ภายหลังจากเข้าร่วมในบทเรียนแบบร่วมมือ สมาชิกทุกคนควรจะเตรียมพร้อมที่จะทำงานอย่างเดียวกันนี้ในส่วนของตนให้สำเร็จด้วยเช่นกัน

4. ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะกลุ่มย่อย (Interpersonal and Small Group Skills)

ในการเรียนรู้แบบร่วมมือ นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้เนื้อหาวิชาการ (งานเป็นชิ้น) ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะกลุ่มย่อยก็เป็นสิ่งจำเป็นในการทำงานเป็นกลุ่ม (หรืองานเป็นทีม) เช่นกัน การเรียนรู้แบบร่วมมือจึงมีความซับซ้อนกว่าการเรียนรู้แบบอิสระรายบุคคลหรือแบบแข่งขัน การจัดนักเรียนที่ไม่มีทักษะทางสังคมเข้าร่วมกลุ่มกันแล้วสั่งให้ร่วมมือกันทำงานไม่อาจประกันได้ว่านักเรียนจะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะบางอย่างเช่น ความเป็นผู้นำ การตัดสินใจ การสร้างความไว้วางใจ การสื่อสารและการจัดการความขัดแย้ง จะต้องได้รับการชี้แนะอย่างมีจุดมุ่งหมายและถูกต้องเช่นเดียวกับทักษะทางวิชาการ ยิ่งนักเรียนมีทักษะทางสังคมมากขึ้นเท่าใด และยิ่งครูให้ความสนใจในการสอนและการให้รางวัลการใช้ทักษะทางสังคมมากขึ้นเท่าใด ผลสัมฤทธิ์ซึ่งสามารถคาดหวังได้จากกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือก็ยิ่งสูงขึ้นเท่านั้น

5. กระบวนการกลุ่ม (Group Processing)

กระบวนการกลุ่มเกิดขึ้นเมื่อสมาชิกกลุ่มอภิปรายถึงการบรรลุเป้าหมายและรักษาความสัมพันธ์ในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ กลุ่มต้องบอกได้ว่าการปฏิบัติเช่นใดเป็นประโยชน์และไม่เป็นประโยชน์ และตัดสินใจว่าพฤติกรรมใดควรทำต่อไปหรือต้องปรับเปลี่ยน กระบวนการกลุ่มก่อให้เกิดลักษณะที่ดี 5 ประการได้แก่ ประการแรกคือการทำให้นักเรียนรู้มุงรักษาไว้ซึ่งสัมพันธภาพการทำงานอย่างดีในระหว่างสมาชิก ประการที่สองคือการอำนวยความสะดวก

ความสะดวกในการเรียนรู้ทักษะแห่งการร่วมมือ ประการที่สามคือการทำให้นักเรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับในเรื่องที่เขามีส่วนร่วม ประการที่สี่คือการที่นักเรียนได้คิดเกี่ยวกับการทำงาน ประการที่ห้าคือการแสดงความยินดีกับความสำเร็จของกลุ่มและเสริมแรงพฤติกรรมทางบวกของสมาชิกในกลุ่ม

3.3 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Slavin (1990 อ้างใน อนุชิต ธรรมานิตย์ 2544) แบ่งการเรียนรู้แบบร่วมมือได้ 2 รูปแบบดังต่อไปนี้

1. รูปแบบที่นักเรียนเรียนร่วมกันเป็นกลุ่ม (Student Team Learning: STL) ได้แก่กลุ่มแข่งขันแบ่งตามผลสำเร็จ (Student Teams-Achievement Divisions: STAD) กลุ่มเกมแข่งขัน (Teams-Games-Tournaments: TGT) กลุ่มร่วมเรียนอ่านและเขียน (Cooperative Integrated Reading and Composition: CIRC) กลุ่มช่วยเรียนรายบุคคล (Team Assisted Individualization หรือ Team Accelerated Instruction: TAI) ซึ่ง STL มีแนวคิดร่วมกัน 3 ประการคือ

1.1 รางวัลของกลุ่ม (Team Rewards) กลุ่มจะได้รับรางวัลเมื่อทำคะแนนถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยรางวัลอาจเป็นใบประกาศนียบัตร เอกสารชมเชยหรือคะแนนโบนัส

1.2 ความรับผิดชอบรายบุคคล (Individual Accountability) สมาชิกแต่ละคนต้องมีความรับผิดชอบเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม เนื่องจากความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม โดยจะมีการเน้นกิจกรรมที่สมาชิกต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และสมาชิกในกลุ่มต้องพร้อมรับการทดสอบโดยปราศจากการช่วยเหลือจากเพื่อนในกลุ่ม

1.3 โอกาสเท่าเทียมกันในความสำเร็จ (Equal Opportunities for Success) ซึ่งสมาชิกแต่ละคนมีส่วนส่งเสริมความสำเร็จของกลุ่ม ด้วยการพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น อันส่งผลให้นักเรียนที่เรียนเก่ง ปานกลาง หรืออ่อน ได้รับโอกาสที่จะท้าทายความสามารถของตนให้ประสบผลสัมฤทธิ์มากที่สุด

2. รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมืออื่นๆ (Other Cooperative Learning Methods) ได้แก่ เทคนิคการต่อบทเรียน (Jigsaw) การเรียนร่วมกัน (Learning Together) และการสืบสวนสอบสวนเป็นกลุ่ม (Group Investigation)

3.4 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือมีขั้นตอนการวางแผนบทเรียน 5 ขั้นตอนสำคัญ ซึ่งกล่าวไว้โดย กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2542) ดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ ต้องกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนการสอนที่ชัดเจน และเฉพาะเจาะจง วัตถุประสงค์ประกอบด้วยวัตถุประสงค์เชิงเนื้อหาวิชาการ และวัตถุประสงค์เกี่ยวกับทักษะความร่วมมือ

2. การวางแผนการสอน

2.1 กำหนดขนาดของกลุ่ม ควรพิจารณาระยะเวลาที่สอน จำนวนเอกสารบทเรียน เครื่องมือและอุปกรณ์ที่มี เพื่อประกอบการตัดสินใจเลือกขนาดของกลุ่ม ในระยะแรกควรเริ่มต้นจากกลุ่มที่มีสมาชิกเพียง 2 คนก่อน

2.2 กำหนดนักเรียนที่อยู่ในแต่ละกลุ่ม โดยทั่วไปควรให้กลุ่มมีสมาชิกที่มีลักษณะหลากหลาย¹ (Heterogeneous Group) โดยเลือกจากการสุ่ม อย่างไรก็ตามอาจกำหนดให้สมาชิกของกลุ่มมีลักษณะเหมือนกัน หรือให้นักเรียนเลือกเข้ากลุ่มกันเองก็ได้

2.3 การจัดห้องเรียน ขึ้นอยู่กับเครื่องมือและอุปกรณ์ที่มีเพื่อให้เกิดการร่วมมือได้ดีที่สุด สมาชิกควรนั่งเป็นวง หันหน้าเข้าหากัน และนั่งใกล้กันเพียงพอที่จะสื่อสารกันได้ดี โดยที่แต่ละกลุ่มอยู่ห่างกันพอที่ครูจะสามารถเข้าไปดูแลแนะนำแต่ละกลุ่มได้

2.4 กำหนดสื่อการสอนที่ส่งเสริมการพึ่งพากันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม ในระยะแรกที่เริ่มใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบให้นักเรียนร่วมมือกัน จะต้องพยายามเลือกใช้สื่อการสอนที่นักเรียนต้องพึ่งพากัน เช่น ให้นักเรียนใช้วัสดุอุปกรณ์ร่วมกัน โดยที่ครูแจกวัสดุอุปกรณ์ให้แต่ละกลุ่มเพียง 1 ชุด เป็นการบังคับให้นักเรียนแบ่งกันใช้วัสดุอุปกรณ์ในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือการให้นักเรียนใช้วัสดุอุปกรณ์ร่วมกัน โดยให้สมาชิกแต่ละคนมีวัสดุอุปกรณ์ที่ไม่เหมือนกัน แต่ล้วนมีประโยชน์ต่อการทำงานกลุ่ม

2.5 กำหนดบทบาทของสมาชิกในแต่ละกลุ่ม เพื่อช่วยให้นักเรียนพึ่งพากันโดยครู อาจกำหนดบทบาทของสมาชิกในแต่ละกลุ่มให้มีผู้สรุป ผู้แจกวัสดุอุปกรณ์ ผู้เก็บวัสดุอุปกรณ์ อื่นๆ เพื่อช่วยส่งเสริมความร่วมมือระหว่างนักเรียน

3. การอธิบายและชี้แจงแก่นักเรียน

3.1 อธิบายเกี่ยวกับงานที่มอบหมายให้นักเรียนเข้าใจ เชื่อมโยงประสบการณ์เดิมและมโนคติของบทเรียนเข้าด้วยกัน ให้คำจำกัดความมโนคติที่เกี่ยวข้อง อธิบายวิธีการดำเนินงาน และข้อควรระวังในขณะทำงาน และควรตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนก่อนให้นักเรียนเริ่มทำงาน

¹ ความหลากหลายได้แก่ เพศ อายุ เชื้อชาติ สีผิว ฐานะทางสังคม อาชีพ การนับถือศาสนา ความสามารถทางการเรียน ได้แก่ เก่ง ปานกลาง อ่อน และความสนใจ เป็นต้น

3.2 อธิบายเป้าหมายของการทำงานร่วมกันให้นักเรียนเข้าใจว่าเขาต้องรับผิดชอบในการทำงานและเรียนรู้จากสื่อการสอนร่วมกับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม

3.3 อธิบายถึงความรับผิดชอบของแต่ละคนว่าจะต้องเรียนรู้เป็นรายบุคคลด้วย

3.4 อธิบายความร่วมมือระหว่างกลุ่ม ในบางกรณีจะต้องขยายขอบเขตแนวคิดเกี่ยวกับความร่วมมือไปถึงระดับชั้นเรียนด้วย ซึ่งจะต้องกำหนดวิธีการและเกณฑ์ให้ชัดเจน

3.5 อธิบายเกณฑ์ในการประเมินผล แจ้งให้นักเรียนทราบว่าจะงานชิ้นใดบ้างที่ครูจะประเมิน

3.6 ชี้แจงและแนะแนวทางเกี่ยวกับพฤติกรรมความร่วมมือให้ชัดเจน นักเรียนอาจไม่เข้าใจว่าอะไรคือการทำงานแบบร่วมมือ ครูต้องยกตัวอย่างพฤติกรรมที่ครูคาดหวังให้นักเรียนแสดงออก เช่น อยู่ประจำกลุ่ม พูดเสียงเบาๆ รับฟังความคิดเห็นของเพื่อนสมาชิกแต่ละคนต้องอธิบายวิธีการได้มาซึ่งคำตอบของคำถาม วิเคราะห์ความคิดเห็น แต่อย่าวิจารณ์ตัวบุคคลเป็นต้น

4. การติดตามดูนักเรียน

4.1 คอยดูนักเรียนขณะปฏิบัติงาน สังเกตการณ์แต่ละกลุ่ม และเข้าไปช่วยแก้ไขปัญหากที่เกิดขึ้น

4.2 ให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับงานที่มอบหมายให้นักเรียนทำ ในกรณีที่เกิดการติดขัด ครูอาจต้องชี้แจงเกี่ยวกับงานที่มอบหมายอีกครั้ง แนะนำโน้ตที่ช่วยเสริมให้นักเรียนเข้าใจ โดยบางครั้งครูอาจต้องปรับปรุงสื่อการสอนเป็นต้นแบบหรือทำตัวอย่างของทักษะให้นักเรียน และบางครั้งครูต้องตอบคำถามและนำอภิปรายอีกด้วย

4.3 สอนทักษะการร่วมมือ ในกรณีที่นักเรียนยังไม่รู้จักการทำงานแบบร่วมมือมากพอ ครูอาจต้องเข้าไปในกลุ่มและช่วยชี้แนะบทบาทให้นักเรียนทำ

4.4 ดำเนินการสรุปบทเรียน ในตอนท้ายของบทเรียนครูอาจต้องเข้าไปนำเสนอสรุปสิ่งที่นักเรียนนำเสนอ ทบทวนโน้ตและทักษะต่างๆ และให้แรงเสริมในการทำงาน

5. การประเมินผล

5.1 ครูประเมินปริมาณและคุณภาพของการเรียนรู้

5.2 ให้นักเรียนประเมินกระบวนการทำงานของกลุ่มว่าดำเนินไปได้เพียงใด เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงการทำงานในคราวต่อไป

4. เอกสารเกี่ยวกับทักษะการฟัง-พูด

4.1. เอกสารเกี่ยวกับทักษะการฟัง

Nord (1981) เห็นว่า การฝึกทักษะฟังเป็นหัวใจของการสอนภาษา และได้แบ่งขั้นตอนในการฝึกฟังออกเป็น 3 ขั้นตอนคือ

1. ขั้นเรียนรู้ความหมาย (Semantic Decoding Phase) ขั้นตอนนี้เริ่มต้นด้วยการสอนความหมายของคำและประโยคต่างๆโดยใช้วิธี Total Physical Response กล่าวคือ ผู้สอนจะกล่าวคำหรือประโยคแล้วทำท่าทางตามนั้นเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย หลังจากนั้นจะให้ผู้เรียนเป็นฝ่ายทำท่าทางบ้าง เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนได้ความหมายของคำหรือของประโยคนั้นๆ นอกจากนี้ ผู้เรียนจะได้ทำแบบฝึกหัดเพื่อทดสอบความเข้าใจเพื่อฝึกฝนทักษะการฟัง โดยผู้เรียนจะได้ฟังคำหรือประโยคจากเทปและเลือกคำตอบที่เป็นรูปภาพต่างๆในใบงานตามสิ่งที่ได้ยิน

2. ขั้นพัฒนาทักษะการฟังเพื่อสามารถสื่อสารโดยไม่ต้องวางแผนล่วงหน้า (Anticipatory Feed Forward Phase) เป็นขั้นตอนที่ฝึกฝนให้ผู้เรียนพัฒนาไปถึงระดับที่สามารถสื่อสารได้ โดยไม่ต้องคิดหรือวางแผนล่วงหน้า กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เป็นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างอัตโนมัติและเป็นธรรมชาติโดยครอบคลุมการใช้ภาษาใน 2 ลักษณะ คือ ทั้งด้านโครงสร้างภาษา และ ด้านความหมาย

3. ขั้นพัฒนาทักษะการฟังเพื่อสามารถบอกข้อผิดพลาดของสิ่งที่ได้ยิน (Discrepancy Feedback Phase) เป็นขั้นที่ทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการฟังไปจนถึงระดับที่จะเกิดความสามารถในการพูดขึ้นมาโดยอัตโนมัติ ในขั้นนี้ผู้เรียนจะเปรียบเทียบประโยคที่ได้ยินและประโยคที่คาดว่าจะได้ยินเพื่อหาข้อผิดพลาด ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดพื้นฐานที่ว่า เจ้าของภาษาสามารถบอกได้ว่าประโยคที่ได้ยินผิดหรือไม่โดยอัตโนมัติ โดยไม่ต้องหยุดวิเคราะห์กฎไวยากรณ์ ซึ่ง Nord เชื่อว่าการฝึกทักษะการฟังจะสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง พูด เช่นเดียวกับเจ้าของภาษาได้

Brown (1984) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟัง โดยสรุปได้ว่าการฟังเป็นทักษะแรกที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติและเป็นทักษะพื้นฐานที่จะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในทักษะอื่นๆ คือ การพูด การอ่าน และการเขียน หากบุคคลใดมีความสามารถในการฟังสูง ความสามารถในการทักษะอื่นก็จะสูงตามไปด้วย

นอกจากนี้ Rivers (1980) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นทักษะเชิงสร้างสรรค์ ผู้ฟังจะมีการตีความหรือวิเคราะห์ทำความเข้าใจสิ่งที่ฟัง โดยหลังจากที่ฟังคำพูดจาก

ผู้พูดแล้วผู้ฟังจะสร้างความหมายขึ้นมาใหม่ ซึ่งความหมายที่ผู้ฟังสร้างขึ้นมานี้อาจไม่ตรงกับ
ความหมายที่ผู้พูดต้องการ

ด้วยเหตุนี้บางครั้งความเข้าใจผิดระหว่างผู้ฟังและผู้พูดหรือการไม่เข้าใจสิ่งที่ฟัง
จึงเกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้ฟังไม่คุ้นเคยกับภาษาและวัฒนธรรมของผู้พูด นอกจากนี้
Rivers ยังอธิบายว่าการเข้าใจความหมายของสารนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการดังต่อไปนี้
คือ

1. บริบททางด้านสถานการณ์ (Situational Context) หมายถึงสถานการณ์ใน
การพูดที่มีผลต่อการรับฟังของผู้ฟัง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ผู้ฟังได้ยิน สิ่งที่ผู้พูดพูด
ออกมาและสิ่งที่ ผู้ฟังคาดว่าจะได้ยินต่อไป

2. ข้อมูลทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Information) หมายถึงสิ่งที่ผู้ฟังรับฟัง ซึ่ง
รวมถึง เสียง คำ และประโยค โดยผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังคำพูดทั้งหมดของผู้พูด แต่ผู้ฟังสามารถ
สร้างข้อความที่ตามมาได้หมดจากคำพูดในตอนต้น

3. สารที่เป็นที่เข้าใจร่วมกัน (Comprehended Message) หมายถึง
ความสามารถที่จะเข้าใจสารที่ฟัง ซึ่งขึ้นอยู่กับความตั้งใจ ของผู้ฟังในการตีความหมายให้เข้ากับ
สถานการณ์หรือเรื่องราวที่ผู้พูดต้องการให้เข้าใจตรงกัน

Valette และ Disick (1972) ได้แบ่งระดับของการฟังออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้คือ

1. ระดับกลไก เป็นระดับที่ผู้เรียนได้ยินความแตกต่างระหว่างภาษา แต่
ไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยิน
2. ระดับความรู้ เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำหรือประโยค
ที่ได้ฟังและสามารถทำตามคำสั่งได้
3. ระดับถ่ายโอน เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง
โครงสร้าง และคำศัพท์ และสามารถตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด
4. ระดับสื่อสาร เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจคำสั่งและเข้าใจความหมายโดย
ทั่วๆ ไปของข้อความที่มีคำศัพท์ซึ่งไม่คุ้นเคย
5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ชนิดของ
ข่าวสาร แยกแยะมาตรฐานของภาษา และมีความสามารถที่จะบอกความหมายตรงและ
ความหมายแฝงของสารที่ได้ยิน

4.2 เอกสารเกี่ยวกับการประเมินทักษะการฟัง

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2530) ได้เสนอแนะ ตัวอย่างกิจกรรมการวัดและประเมินผลทักษะการฟัง ดังต่อไปนี้

1. ผู้สอนถามคำถามหรือให้ฟังจากเทปแล้วให้ผู้เรียนตอบคำถาม โดยใช้คำถามแบบถูกผิด หรือ มีตัวเลือกให้ตอบ
2. ให้ผู้เรียนฟังแล้วลำดับภาพเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อลำดับการสนทนาได้ถูกต้อง
3. ให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ แล้วตอบคำถามจากผู้สอนหรือเทปจากนั้นจึงเติมคำที่ขาดหายไปจากบทสนทนาข้อความหรือเรื่องเล่า

Valette และ Disick (1972) ได้แบ่งระดับของการทดสอบการฟังไว้ 5 ระดับดังนี้

1. ระดับกลไกเป็นการทดสอบหน่วยเสียงเช่นการฟังและแยกเสียงว่าเป็นเสียงเดียวกันหรือต่างกัน
2. ระดับความจำ เป็นการฟังคำหรือข้อความสั้นๆ แล้วรู้ความหมายตามที่ได้เรียนมา เช่นปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยิน หรือเลือกภาพได้ตรงกับประโยคที่ได้ยิน
3. ระดับถ่ายโอน ผู้เรียนฟังข้อความที่ยาวขึ้นกว่าระดับความจำ และเป็นข้อความที่ผู้เรียนไม่เคยได้ยินมาก่อน คำศัพท์ และโครงสร้างทั้งหมดเป็นสิ่งที่ได้เรียนมาแล้วแต่อยู่ในบริบทใหม่เช่นฟังคำถามแล้วเลือกคำตอบที่เหมาะสม วาดภาพตามคำสั่งที่ได้ยินหรือตอบได้ว่า สิ่งที่ได้ยินนั้นถูกต้องหรือไม่
4. ระดับสื่อสาร ภาษาที่ใช้และบริบทในระดับเป็นของใหม่ทั้งสิ้น โดยให้ผู้เรียนตอบคำถามจากความเข้าใจโดยรวมทั้งทางด้านภาษา และบริบทการใช้ที่อยู่ในโครงสร้างความรู้ของตน
5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ สำหรับระดับนี้นอกจากบทฟังจะเป็นสิ่งใหม่แล้วในการตอบคำถาม ผู้เรียนจะต้องใช้ความสามารถในการตีความและความคิดเชิงเหตุผลในการตอบคำถามด้วย

4.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531) กล่าวว่าทักษะการพูดควรได้รับการฝึกฝนภายหลังจากที่ผู้เรียนได้รับการฝึกทักษะการฟังมากพอควรแล้ว เนื่องจากผู้เรียนจะสามารถใช้ประสบการณ์ ที่ได้จากการฟังมาใช้พัฒนาทักษะการพูด

ส่วน Bartz (1979) ได้กำหนดองค์ประกอบของการพูดไว้ 5 ข้อ คือ

1. ความคล่องแคล่ว
2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้
4. คุณภาพของข้อความที่สามารถนำมาสื่อสาร
5. ความพยายามในการสื่อสาร

4.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินทักษะการพูด

Valette (1977) ได้แบ่งวิธีการทดสอบทักษะการพูดออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย

1.1. การให้ตัวแนะที่สามารถมองเห็นได้ ผู้เรียนพูดประโยคโดยมีรูปภาพเป็นสื่อ แต่ผู้เรียนควรมีความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่จะใช้เสียก่อน

1.2. การให้ตัวแนะที่เป็นคำพูด สามารถใช้ภาษาแม่ในการให้คำแนะนำสำหรับการทดสอบหรืออาจให้ผู้เรียนอ่านคำแนะนำก็ได้

1.2.1. ผู้สอนพูดหรือถาม 1 ประโยค แล้วให้ผู้เรียนตอบ

1.2.2. ผู้เรียนเปลี่ยนประโยคตามที่ ผู้สอนกำหนด เช่น ผู้สอนพูดประโยคบอกเล่า แล้วให้ผู้เรียนพูดเป็นประโยคปฏิเสธ หรือประโยคคำถาม

1.2.3. ผู้เรียนจะได้รับบทบาท และคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการสนทนาที่ผู้เรียนจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ซึ่งคำแนะนำอาจใช้ภาษาแม่ ถ้าผู้เรียนมีความรู้ทางด้านคำศัพท์และโครงสร้างไม่มากนัก

1.2.4. ผู้เรียนฟังบทสนทาระหว่างเจ้าของภาษา 2 คน แล้วรายงานเนื้อหาของสิ่งที่ได้ฟัง

1.2.5. ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็น ผู้สัมภาษณ์ และหาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์ (ผู้สอน) แล้วจดบันทึกไว้

2. การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง มีวิธีการทดสอบ ดังนี้

2.1. ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นผู้เรียนในระดับต้นให้ใช้คำสั่งเป็นภาษาแม่

2.2. ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลายๆ หัวข้อเพราะผู้เรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็เป็นได้

2.3. ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน

2.4. การสนทนาและการสัมภาษณ์ เนื้อหาในการสัมภาษณ์ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของ ผู้เรียน เช่น ผู้เรียนในระยะเริ่มต้น ควรสนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวของตัวเอง ส่วนผู้เรียนในระดับกลางนั้นการสนทนาควรซับซ้อนขึ้น ต้องใช้ความคิดและจินตนาการประกอบด้วย สำหรับผู้เรียนในระดับสูง หัวข้อการสนทนาควรเป็นการให้แสดงความคิดเห็น หรือให้ข้อเสนอแนะต่างๆ

ในเรื่องของการวัดและประเมินผลทักษะการพูดนั้น สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) ได้เสนอวิธีการวัดและประเมินผลทักษะการพูดไว้ดังนี้

1. ให้อธิบายรูปภาพหรือการฟังเทปโดยใช้ศัพท์ และโครงสร้างที่เรียนมาแล้ว
2. ให้สนทนาเป็นคู่ๆ โดยผู้สอนสร้างสถานการณ์ให้
3. ให้บันทึกตารางเวลาทำงาน แล้วนัดการประชุม
4. ให้สำรวจกิจกรรมที่เพื่อนๆ ทำมากที่สุดในวันอาทิตย์แล้วรายงานหน้าชั้น
5. ให้สัมภาษณ์เป็นคู่หรือเป็นกลุ่มโดยผู้สอนเป็นผู้กำหนดสถานการณ์
6. ให้บรรยายเรื่องราวโดยใช้จินตนาการของตนเองหรือจากประสบการณ์จริง

ส่วน กาญจนา ปราบพาล (2532) ได้สรุปแบบวัดความสามารถทางการพูดไว้ 3 แบบ คือ การพูดคุย การสัมภาษณ์ และการแสดงบทบาทสมมุติ

4.5 เกณฑ์การให้คะแนน ความสามารถด้านการฟัง-พูด

รัตนา ศิริลักษณ์ (2540) ได้สรุป เกณฑ์การประเมินผลความสามารถด้านการฟัง - พูด ออกมาในรูปของการประเมินแบบองค์รวม (Holistic Evaluation) ไว้ดังนี้

ตารางที่ 2 เกณฑ์การวัดความสามารถด้านการฟัง-พูด

ระดับ	เกณฑ์การวัดความสามารถด้านการฟัง-พูด	คะแนน
1	ควรปรับปรุง นักเรียนสามารถเข้าใจคำถาม และข้อความที่ง่าย ๆ ได้เท่านั้น และสามารถโต้ตอบได้อย่างช้าๆ และสั้นๆ เพียงสองสามคำด้วยความลังเลและไม่มั่นใจ อีกทั้งยังมีข้อผิดพลาดเรื่องการออกเสียง ไวยากรณ์ และคำศัพท์เป็นจำนวนมาก ครูต้องถามคำถามซ้ำบ่อยๆ และโต้ตอบการสนทนาอย่างช้าๆ พร้อมทั้งใช้ท่าทางประกอบเพื่อให้ นักเรียนเข้าใจบทสนทนามากยิ่งขึ้น และครูต้องคอยพยายามช่วยให้ นักเรียนสนทนาต่อไปได้จนจบบทสนทนา	1-4

ระดับ	เกณฑ์การวัดความสามารถด้านการฟัง-พูด	คะแนน
2	พอใช้ นักเรียนสามารถจับใจความและหัวข้อของการสนทนาได้บ้าง และสามารถโต้ตอบการสนทนาได้ แต่นักเรียนยังมีความลังเลใจ โดยต้องใช้เวลาคิดก่อนเพื่อไม่ให้เกิดการสนทนานั้นติดมากเกินไป อีกทั้งยังมีความยากลำบากในการจัดคำเข้าระบบประโยค ในขณะที่ครูต้องทบทวนคำถามที่นักเรียนยังไม่แน่ใจในการตอบ และยังคงสนทนาโต้ตอบกับนักเรียนอย่างช้าๆ และบางครั้งยังใช้ท่าทางประกอบการสนทนา นักเรียนจึงจะเข้าใจ และโต้ตอบได้อย่างไม่มั่นใจนัก	5-8
3	ค่อนข้างดี นักเรียนสามารถสนทนาโต้ตอบได้เป็นส่วนใหญ่ ครูอาจพูดซ้ำๆ ปรับเปลี่ยนถ้อยคำใหม่ และใช้รูปแบบใหม่เพื่อให้เข้าใจขึ้นหากประโยคที่พูดนั้นค่อนข้างยาวและซับซ้อน อย่างไรก็ตามนักเรียนสามารถสนทนาโต้ตอบได้อย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุดคิดนาน แม้บางครั้งศัพท์อาจไม่เพียงพอ หรือใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมบ้าง นักเรียนสามารถอธิบายจุดสำคัญในเรื่องที่พูดเสนอแนะความคิดเพิ่มเติม ซึ่งครูมักจะซักถามเพิ่มเติมเป็นครั้งคราวให้ได้ใจความที่กระจ่างขึ้น	9-12
4	ดี นักเรียนสามารถสนทนาโต้ตอบได้เกือบทุกเรื่อง แต่อาจมีความไม่เข้าใจหรือข้อจำกัดทางภาษาบ้างเป็นครั้งคราว ซึ่งไม่เป็นอุปสรรคในการสนทนาโต้ตอบ นักเรียนสามารถใช้ประโยคได้อย่างชัดเจน และเป็นระเบียบมากขึ้น หากการสนทนาโต้ตอบค่อนข้างซับซ้อน นักเรียนอาจมีความลังเลบ้างเป็นครั้งคราว แต่มีความพยายามที่จะพูดโต้ตอบ บางครั้งก็มีการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง หรือปรับเปลี่ยนคำพูดใหม่เมื่อใช้ไวยากรณ์หรือคำศัพท์ผิด	13-16
5	ดีมาก นักเรียนสามารถสนทนาโต้ตอบได้อย่างคล่องแคล่วและชัดเจนในทุกหัวข้อของการสนทนา มีน้อยครั้งที่ฟังไม่เข้าใจซึ่งอาจเป็นเพราะครูพูดติดต่อกันยาว และซับซ้อน อีกทั้งน้ำเสียงก็ยากต่อการที่จะเข้าใจ แต่นักเรียนก็แก้ไขปัญหาคำสื่อสารนั้นได้ นอกจากนั้นนักเรียนยังสามารถพูดโต้แย้ง พูดเน้น ขยายความหรือเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาอยู่ได้ทุกขณะ แม้ว่าอาจมีการใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ และสำนวนผิดพลาดบ้าง แต่นักเรียนสามารถจับใจความได้ และไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร	17-20

5. เอกสารเกี่ยวกับเจตคติ

5.1 ความหมายเกี่ยวกับเจตคติ

นักวิชาการได้ให้ความหมายเกี่ยวกับเจตคติไว้ดังต่อไปนี้

Good (1959) กล่าวว่าไว้ว่าเจตคติเป็นความพร้อมแสดงออกต่อสถานการณ์หนึ่งๆ บุคคลๆ หนึ่ง หรือสิ่งๆ หนึ่ง ในท่าทาง อาการ หรือความรู้สึกเฉพาะทางใดทางหนึ่ง ดังตัวอย่างเช่น ความรู้สึกรัก เกลียด กลัว หรือเสียใจในระดับหนึ่งๆ ในขณะที่ Kagan และ Havemann (1972) กล่าวถึง เจตคติ ว่า เป็นชุดความคิดหรือความรู้สึกที่ได้ถูกจัดไว้เป็นระบบและคงอยู่ในมนุษย์ อันจะมีผลต่อวัตถุหรือสถานการณ์บางอย่างและนำไปสู่การโน้มเอียง การประพฤติในทางใดทาง หนึ่ง ยกตัวอย่างเช่นเจตคติที่ดีของบุคคลๆ หนึ่งต่อศาสนา ซึ่งมีผลต่อความเชื่อของเขาเกี่ยวกับสิ่ง ที่ทรงอำนาจกว่ามนุษย์ ความรู้สึกเคารพยำเกรง ความถ่อมตนต่อสิ่งที่เขาเชื่อ และแนวโน้มที่จะไป โบสถ์ ความชื่นชมต่อผู้นำทางศาสนา และความไม่พึงพอใจต่อการกระทำที่ผิด ต่อศีลธรรม

Keith Harrel (2000) กล่าวว่า เจตคติ เป็นเครื่องมือที่มีพลังในการทำดี หรืออาจเป็นยา พิษที่ทำให้ความสามารถในการทำงานอย่างเต็มศักยภาพของมนุษย์ต้องเสื่อมประสิทธิภาพไปได้ เจตคติเป็นตัวควบคุมว่ามนุษย์จะไปสู่สิ่งที่มีหวังหรือไม่ เป็นความจริงที่ว่าคนที่มียเจตคติทางบวก มักมีสุขภาพโดยรวมดีไปด้วย ขณะที่ความคิดในทางที่ตีกรอบจำกัดใจอยู่ ร่างกายก็จะตอบสนอง ตามไปด้วย พลังของความคิดในทางบวกนี้มีผลต่อการทำงานและสัมพันธภาพที่เกิดขึ้นจริงในโลก นี้ ดังนั้นเราจึงควรพัฒนากระบวนการในการดำรงเจตคติทางบวกไว้

นอกจากนี้ ราชบัณฑิตยสถาน (2542) กล่าวถึงความหมายของเจตคติ (attitude) ไว้ว่า เป็นท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งและทวีพร สุขแสง (2545) ได้ให้คำจำกัดความ ของเจตคติไว้ว่า เจตคติเป็นการแสดงออกทางความรู้สึก ความคิดเห็นและท่าทีของบุคคลที่มีต่อ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยอาจเป็นทางบวกซึ่งได้แก่การชอบ พอใจ เห็นด้วย หรือทางลบ ซึ่งได้แก่การไม่ ชอบ ไม่พอใจ ไม่เห็นด้วย และเป็นผลสืบเนื่องมาจากประสบการณ์ ดังนั้นเจตคติจึงสามารถ สร้างและเปลี่ยนแปลงได้

ในทำนองเดียวกันจินตนา เดชะประทุมวัน (2548) กล่าวถึงเจตคติไว้ว่าเป็นสิ่งที่มีอิทธิพล และกำหนดพฤติกรรมการแสดงออก หรือปฏิกิริยาตอบสนองที่มีต่อสิ่งต่างๆ เจตคติเป็นความรู้สึก ของบุคคลๆ หนึ่งต่อสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นทางลบหรือทางบวก และสามารถสร้างขึ้นได้และ เปลี่ยนแปลงได้ ส่วนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ท่าที ความคิดเห็น ความรู้สึก เอนเอียงทางจิตใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจเป็นความรู้สึกในทางบวก

โดยแสดงออกมาในลักษณะที่พอใจ ชอบ หรือเห็นด้วย และทางลบโดยแสดงออกมาในลักษณะที่ไม่พึงพอใจ ไม่ชอบหรือไม่เห็นด้วย เป็นต้น ซึ่งเจตคตินี้จะส่งผลสัมฤทธิ์ของการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้วย

โดยสรุปแล้ว เจตคติคือความคิดหรือความรู้สึกของบุคคลๆ หนึ่งซึ่งมีอิทธิพลต่อความคิด และส่งผลให้พฤติกรรมการแสดงออกอื่นๆ เป็นไปในทางบวกหรือทางลบ โดยขึ้นอยู่กับอิทธิพลของสิ่งที่มากระทบ เจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากที่สุดที่ต้องสร้างให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนภาษาอังกฤษเพราะเมื่อผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จะทำให้ผู้เรียนพยายามตั้งใจเรียน อันจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

5.2 องค์ประกอบของเจตคติ

Kerch และ Egerton (1962 อ้างใน ทวีพร สุขแสง 2545) กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติว่ามี 3 ประการ ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Component) คือความรู้ ความคิด ความเข้าใจของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ซึ่งบุคคลรับรู้ประสบการณ์หรือข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งนั้น ๆ ก่อนจะสามารถกำหนดค่าที่ความรู้สึกต่อสิ่งเร้านั้น
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) คือความรู้สึกต่างๆ เช่นพอใจ ชอบ ไม่ชอบ ชื่นชม รังเกียจ เป็นต้น ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้จะเกิดขึ้นโดยมีความรู้ ความคิด หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้น ๆ ของแต่ละบุคคลเป็นตัวกำหนดในการประเมินสิ่งเร้าว่าเป็นที่น่าพอใจหรือไม่อย่างไร เป็นความรู้สึกในด้านบวกหรือด้านลบ
3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) คือแนวโน้มในทางปฏิบัติที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าใดๆ ในแง่บวกหรือลบ เช่นการยอมรับ ไม่ยอมรับ เข้าใกล้ ถอยห่าง เต็มใจทำ หรือไม่เต็มใจทำ เป็นต้น ถ้ามีสิ่งเร้าที่เหมาะสม จะเกิดการปฏิบัติหรือปฏิกิริยาตอบสนองในทางสนับสนุนหรือคัดค้านอย่างใดอย่างหนึ่ง

จะเห็นได้ว่าเจตคติมีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา หรือความรู้ องค์ประกอบด้านความรู้สึก ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับความรู้สึกของบุคคล แล้วความรู้สึกจะส่งผลต่อพฤติกรรมแสดงออกอีกต่อหนึ่ง และองค์ประกอบด้านพฤติกรรม ดังนั้นเจตคติจึงเป็นสิ่งกำหนดแนวทางแสดงพฤติกรรมของบุคคล และเจตคติที่ดีต่อการเรียนนับว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการเรียนการสอน

จากทฤษฎีทั้งหมดดังกล่าวข้างต้น คณะผู้วิจัยเห็นว่า แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ การสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน และการเรียนแบบร่วมมือ เป็นทฤษฎีและแนวการสอนที่เหมาะสมที่ควร

นำมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรแบบเข้ม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการสอนโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ และกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ และเกิดความเพลิดเพลินในการเรียน ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ช่วยให้ผู้เรียนเห็นเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของงานที่ได้รับมอบหมาย ตลอดจนเข้าใจขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติงาน ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ดีขึ้น ในขณะที่การเรียนแบบร่วมมือ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ซึ่งส่งผลให้เกิดการเรียนรู้จากเพื่อน และเกิดทักษะทางสังคม ตลอดจนมีเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงเลือกใช้ทฤษฎีดังกล่าว ดังกล่าวข้างต้นทั้ง 3 ทฤษฎีในการทำวิจัยครั้งนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรแบบเข้มเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และเพิ่มพูนเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
3. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนวัดท่าสะต๋อยจำนวน 25 คน โดยคัดเลือกจากนักเรียนที่มีเกรดภาษาอังกฤษไม่เกิน 3.00 ในภาคการศึกษาก่อนการทดลอง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ประเภท ได้แก่

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม ซึ่งประกอบด้วยแผนการสอนตามแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ (Comprehension-based Approach) ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ (Task-based Approach) และการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) จำนวน 20 แผน โดยแต่ละแผนใช้เวลา 6 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้นจำนวน 120 ชั่วโมง เพื่อใช้สอนเป็นเวลา 20 วัน หรือ 4 สัปดาห์ โดยมีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ

1.2 คัดเลือกหัวข้อเนื้อหาตามหลักสูตรเพื่อใช้ในการเขียนแผนการสอนโดยเน้นทักษะการฟัง-พูด ตามหลักการของแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ โดยมีจำนวนหัวข้อทั้งสิ้น 3 หัวข้อใหญ่ หรือ 3 ชิ้นงาน (Task) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 3 รายละเอียดของเนื้อหา 3 หัวข้อชิ้นงาน ที่ใช้ในการเขียนแผนการสอน

หัวข้อชิ้นงาน	เนื้อหา
Our Favourite Person	personal information, family และ work
Our Dream Holiday	place describing, activities และ transportation
Our Favourite Recipe	ingredients, cooking steps และ taste description

1.3 นำเนื้อหาที่คัดเลือกแล้วทั้ง 3 หัวข้อมาเขียนแผนการสอนที่เน้นการใช้กิจกรรมเกม จำนวน 20 แผน ใช้เวลาสอนแผนละ 6 ชั่วโมง รวมเวลาสอนทั้งสิ้น 120 ชั่วโมง โดยใช้เวลา 1 สัปดาห์ในการสอนแต่ละหัวข้อชิ้นงาน รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น 3 สัปดาห์ และสัปดาห์ที่ 4 เป็นแผนการสอนการนำเสนองานปากเปล่า จากนั้นจึงนำเสนอแผนการสอนที่สร้างขึ้นให้เจ้าของภาษา จำนวน 1 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ทดลองสอนกับกลุ่มตัวอย่างในช่วงระหว่างวันที่ 17 เมษายน ถึง 11 พฤษภาคม 2549 โดยแผนการสอนที่สร้างขึ้นมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 4 รายละเอียดเนื้อหาและจุดประสงค์ของแต่ละแผนการสอน

แผนการสอน	เนื้อหา	จุดประสงค์ปลายทาง นักเรียนสามารถ
1	การแบ่งกลุ่มและกฎ กติกา ในการเข้าร่วมกิจกรรม	ปฏิบัติตามกฎและกติกาในการเข้าร่วมกิจกรรมได้

แผนการ สอน	เนื้อหา	จุดประสงค์ปลายทาง นักเรียนสามารถ
2	1. ตัวอักษรในภาษาอังกฤษ และ เสียงของแต่ละตัวอักษร 2. ข้อมูลส่วนตัว	1. ออกเสียงตัวอักษรในภาษาอังกฤษได้อย่าง ถูกต้อง 2. พูดเกี่ยวกับตนเองได้อย่างถูกต้อง
3 - 4	การบรรยายลักษณะและข้อมูลของ บุคคล	1. พูดถึงครอบครัวของตนเองได้ 2. พูดบรรยายรูปร่างลักษณะของคน 3. บรรยายรูปร่างลักษณะและบุคลิกภาพ ของคนได้
5	การแสดงบทบาทสมมติ	นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับนักเรียนที่ตนเองชื่นชอบโดยใช้บทบาทสมมติ
6	การบรรยายลักษณะและอาชีพของ บุคคล	บรรยายลักษณะของบุคคลตามรูปร่างหน้าตา และตามลักษณะของอาชีพ
7	การบรรยายสถานที่และกิจกรรม ต่าง ๆ ที่ทำในวันหยุด	เข้าใจบทฟังการบรรยายเกี่ยวกับสถานที่และ กิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำในสถานที่นั้น ๆ ในช่วง วันหยุด
8	การบรรยายตำแหน่งสถานที่ตั้งของ สถานที่และสิ่งของ	ใช้บุพบทในการบรรยายตำแหน่งสถานที่ตั้ง ของสถานที่และสิ่งของ
9	การเล่าเรื่อง	เล่าเรื่องโดยเรียงลำดับเหตุการณ์ได้อย่าง เหมาะสม
10	การเตรียมข้อมูลเพื่อทำ mini- presentation	1. จัดเตรียมข้อมูลเพื่อทำ mini-presentation 2. นำเสนอ mini-presentation
11	ส่วนประกอบและเครื่องปรุงที่ใช้ใน การทำอาหาร	ระบุส่วนประกอบและเครื่องปรุงที่ใช้ในการ ปรุงอาหารได้
12	อุปกรณ์ในการปรุงอาหาร	ระบุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปรุงอาหารได้
13	วิธีการทำอาหาร ลักษณะ และ รสชาติของอาหาร	1. ระบุมาตราวัดปริมาณอาหาร 2. ระบุขั้นตอนการทำอาหาร 3. ระบุลักษณะของอาหารรวมถึงรสชาติได้

แผนการ สอน	เนื้อหา	จุดประสงค์ปลายทาง นักเรียนสามารถ
14	การจัดเตรียมเนื้อหาสำหรับ นำเสนอบทบาทสมมติ	1. ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการ ทำอาหารจากอินเทอร์เน็ต 2. เขียนวิธีการทำอาหารได้
15	การนำเสนอบทบาทสมมติ	นำเสนอข้อมูลที่ได้มาจากการค้นคว้า
16	องค์ประกอบของ oral presentation	1. ระบุองค์ประกอบของส่วนต่าง ๆ ของ oral presentation 2. จัดเตรียมโครงร่างเนื้อหาของ oral presentation
17	การจัดเตรียมเนื้อหาสำหรับ นำเสนอ oral presentation	1. กำหนดและจัดเตรียมเนื้อหาสำหรับ การนำเสนอ oral presentation 2. ประเมินคุณภาพของ oral presentation
18	การเตรียม oral presentation	1. เลือกสื่อที่เหมาะสมกับ oral presentation ของตนเอง 2. ประยุกต์ใช้เทคนิคการนำเสนอ oral presentation กับงานของตนเอง
19	การถามคำถามและการแสดงความ คิดเห็น	1. นำเสนอ oral presentation 2. ถามคำถามภายหลังจากการฟัง oral presentation 3. ประเมิน oral presentation
20	การนำเสนอ oral presentation	1. นำเสนอและประเมิน oral presentation 2. ถามคำถามภายหลังจากการฟัง oral presentation 3. ประเมิน course ที่เรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ในการสร้างแบบทดสอบนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เนื้อหาในการทดสอบตามหัวข้อชิ้นงานในแผนการสอน และกำหนดเกณฑ์ในการวัดความสามารถให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน โดยทำการทดสอบก่อนการทดลองสอน 1 ครั้ง และทดสอบหลังการสอนครบทุกแผนอีก 1 ครั้ง โดยใช้แบบทดสอบเดียวกัน เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและภายหลังการเรียน

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษด้วยการสัมภาษณ์ ในการสร้างแบบทดสอบนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เนื้อหาในการทดสอบตามหัวข้อชิ้นงานในแผนการสอน และกำหนดเกณฑ์ในการวัดความสามารถให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน โดยทำการทดสอบก่อนการทดลองสอน 1 ครั้ง และทดสอบหลังการสอนครบทุกแผนอีก 1 ครั้ง โดยใช้แบบทดสอบเดียวกัน เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและภายหลังการเรียน

สำหรับเกณฑ์ในการวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับข้อความจากเกณฑ์การวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของ รัตนา ศิริลักษณ์ (2540) ดังนี้

ตาราง 5 เกณฑ์การวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ใช้ในการวิจัย

ระดับ	เกณฑ์การวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	คะแนน
1	ควรปรับปรุง ในระดับนี้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจคู่สนทนา และพูดได้ตอบกับคู่สนทนาได้น้อยมาก เฉพาะเมื่อบทสนทนานั้นเป็นเพียงประโยคสั้น ๆ หรือวลีเท่านั้น ผู้เรียนมีการใช้ศัพท์สำนวนที่จำกัด มีความลังเลใจและไม่มั่นใจในตนเอง ตลอดเวลาของการสนทนาได้ตอบ เมื่อเกิดปัญหาการสนทนาติดขัด ผู้เรียนต้องอาศัยความช่วยเหลือจากผู้สอนเป็นส่วนใหญ่	1 - 4
2	พอใช้ ในระดับนี้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจคู่สนทนาได้เฉพาะประโยคง่าย ๆ ที่ไม่มี ความซับซ้อน และสามารถพูดได้ตอบกลับได้เป็นเพียงบางส่วน โดยผู้เรียนยังคงมีความลังเลใจและใช้เวลาคิดในการสนทนาได้ตอบนาน ตลอดจนขาดความมั่นใจในตนเอง เมื่อเกิดปัญหาการสนทนาติดขัด ผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเองเพียงบางครั้งเท่านั้น	5 - 8

3	ค่อนข้างดี ในระดับนี้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจในสิ่งที่คู่สนทนาต้องการสื่อความหมายได้ ถึงแม้ว่าจะมีการสับสนบ้างในบางครั้งเมื่อได้ยินประโยคที่ยาวและซับซ้อน ผู้เรียนสามารถพูดได้ตอบกับคู่สนทนาได้เป็นส่วนใหญ่ แต่ผู้เรียนยังคงต้องการการขยายความเพิ่มเติมในบางครั้ง ผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหาเมื่อการสนทนาติดขัดได้ด้วยตนเอง แม้ว่าต้องใช้เวลาคิดพอสมควร	9 - 12
4	ดี ในระดับนี้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจในสิ่งที่คู่สนทนาต้องการสื่อความหมายได้อย่างดี แต่ในการสนทนาได้ตอบยังมีติดขัดบ้าง และในบางครั้งยังต้องการการขยายความเพิ่ม อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้โดยเปลี่ยนไปใช้คำศัพท์ใกล้เคียงหรือทำทางประกอบเพื่อสื่อความหมายของตนให้คู่สนทนาเข้าใจ	13 - 16
5	ดีมาก ในระดับนี้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจในสิ่งที่คู่สนทนาต้องการสื่อความหมายได้เป็นอย่างดี และสามารถโต้ตอบให้คู่สนทนาเข้าใจ รวมทั้งแสดงความคิดเห็นได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสมกับสถานการณ์ โดยภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่สามารถเข้าใจได้ แม้ว่าจะไม่ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ทั้งหมดก็ตาม	17 - 20

2.3 แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดเจตคติประเภท Rating Scale จำนวน 15 ข้อ ที่สร้างขึ้นโดยปรับข้อความจากแบบวัดเจตคติของ ทิพรรัตน์ ลิ้มพะสุต (2534) ซึ่งเป็นแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยได้กำหนดให้แบบวัดดังกล่าวใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับซึ่งมีเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ข้อความแสดงความคิดเห็นทางบวก :	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 5 คะแนน
	เห็นด้วย	ให้ 4 คะแนน
	ไม่แน่ใจ	ให้ 3 คะแนน
	ไม่เห็นด้วย	ให้ 2 คะแนน
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน
ข้อความแสดงความคิดเห็นทางลบ :	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน
	เห็นด้วย	ให้ 2 คะแนน
	ไม่แน่ใจ	ให้ 3 คะแนน

ไม่เห็นด้วย ให้ 4 คะแนน

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้ 5 คะแนน

ทั้งนี้ ข้อความในแบบวัดเจตคติที่ผู้วิจัยใช้ (ภาคผนวก จ) ที่แสดงความคิดเห็นในทางลบ ได้แก่ ข้อความในข้อ 3, 4, 9, 11, 12, 14 ส่วนข้อความที่เหลือเป็นข้อความแสดงความคิดเห็นทางบวก

สำหรับเกณฑ์การประเมินทัศนคตินั้น ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยของคะแนนการตอบคำถามในแบบวัดเจตคติไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 แปลความหมายว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 แปลความหมายว่า เห็นด้วย

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 แปลความหมายว่า ไม่แน่ใจ

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 แปลความหมายว่า ไม่เห็นด้วย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 แปลความหมายว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยที่ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียว โดยผู้วิจัยมีรูปแบบของการทดลองดังนี้

ตาราง 6 รูปแบบการทดลองสอนและการทดสอบความสามารถของนักเรียนในการฟังภาษาอังกฤษ

	กลุ่มทดลอง	01	X	02
01	หมายถึง	การสัมภาษณ์เพื่อทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการสอนโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ		
X	หมายถึง	การสอนฟังภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ		
02	หมายถึง	การทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการสอนโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ		

ตาราง 7 รูปแบบการทดลองสอนและการทดสอบความสามารถของนักเรียนในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

	กลุ่มทดลอง	01	X	02	03	04
01	หมายถึง	การสัมภาษณ์เพื่อทดสอบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการสอนโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ				
X	หมายถึง	การสอนฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ				
02	หมายถึง	การทดสอบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการสอนโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ				
03	หมายถึง	การทดสอบเพื่อวัดความคงทนของความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนครั้งที่ 1 โดยการสัมภาษณ์				
04	หมายถึง	การทดสอบเพื่อวัดความคงทนของความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนครั้งที่ 2 โดยการสัมภาษณ์				

ตาราง 8 รูปแบบการทดลองเพื่อเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียน

	กลุ่มทดลอง	01	X	02
01	หมายถึง	การวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนการสอนโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ		
X	หมายถึง	การสอนฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ		
02	หมายถึง	การวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ภายหลังการสอนโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ		

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนเป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน โดยผู้วิจัยดำเนินขั้นตอนการทดลองและเก็บข้อมูล ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองสอนโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ

2. กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยการสัมภาษณ์ ก่อนเริ่มการสอนโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ โดยผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อในการสอบสัมภาษณ์ไว้ทั้งหมด 3 หัวข้อ ซึ่งผู้วิจัย 3 คนร่วมกันเป็นผู้ตรวจให้คะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกณฑ์การวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับข้อความจากเกณฑ์การวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของ รัตนา ศิริลักษณ์ (2540)

3. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองสอน โดยใช้แผนการสอนที่สร้างขึ้นตามแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ จำนวน 20 แผน ๆ ละ 6 ชั่วโมง รวมเป็นเวลาการสอนทั้งสิ้นจำนวน 120 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีการแบ่งกลุ่มผู้เรียนตามทฤษฎีของการเรียนแบบร่วมมือในการแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 10 กลุ่ม ๆ ละ 3 คน โดยให้แต่ละกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของคะแนนภาษาอังกฤษในภาคการศึกษาก่อนการทดลองในระดับใกล้เคียงกัน ทั้งนี้ นักเรียนแต่ละกลุ่มต้องทำงานร่วมกันตลอดเวลาของการเรียนเพื่อเก็บคะแนนสะสมให้แก่กลุ่มตนเอง เป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียน

4. กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยการสัมภาษณ์ ภายหลังเสร็จสิ้นการสอนโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ ทั้งนี้หัวข้อที่ใช้ในการสอบนั้นเป็นหัวข้อเดิมที่ใช้ทำการทดสอบก่อนการสอน

5. กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ภายหลังได้รับการสอนโดยใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติ และการเรียนแบบร่วมมือ จำนวน 2 ครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ผลการทำแบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. การวิเคราะห์ผลการทำแบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. การวิเคราะห์แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มจำนวน 20 แผน โดยกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งกำลังจะเลื่อนชั้นขึ้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนเทศบาลวัดท่าสะท้อน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ รวมจำนวนนักเรียน 25 คน แต่อย่างไรก็ตามจำนวนผู้เรียนที่ได้ทำแบบทดสอบและแบบวัดต่างๆ ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนไม่ครบและไม่คงที่ดังจะเห็นได้จากตารางแสดงผลการทดลองในบทนี้ การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบกลุ่มเดียว (One Group Pretest Posttest Experiment) เมื่อเก็บข้อมูลโดยใช้แบบวัดความสามารถในการฟังและแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษรวมทั้งแบบวัดเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว จึงนำมาวิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 4 ตอน ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาความสามารถในการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ตอนที่ 2 ศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ตอนที่ 3 ศึกษาความคงทนของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ตอนที่ 4 ศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เพื่อศึกษาความสามารถการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนรู้ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม มีรายละเอียดแสดงไว้ดังนี้

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามารถการฟังของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนรู้ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

การทดสอบ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ก่อนเรียน	22	20	1.68	1.72
หลังเรียน	22	20	3.45	1.81

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า ก่อนได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนรู้ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม นักเรียนมีระดับความสามารถในการฟังอยู่ที่คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.68 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.72 แต่หลังจากได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนรู้ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม นักเรียนมีระดับความสามารถในการฟังเพิ่มขึ้นที่คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.81 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่าหลังจากได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนรู้ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม นักเรียนมีระดับความสามารถในการฟังสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้²

² หมายเหตุ จำนวนนักเรียนที่ทำแบบวัดความสามารถการฟังมีจำนวน 22 คน เนื่องจากทางคณะผู้วิจัยได้ทำการทดสอบในช่วงเช้าของวันแรกที่มีการทดลอง ซึ่งผู้เรียนมาไม่ครบจำนวน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เพื่อศึกษาความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม มีรายละเอียดแสดงไว้ดังนี้

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

การทดสอบ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน	ระดับ
				มาตรฐาน	ความสามารถ
ก่อนเรียน	25	20	2.44	1.29	ควรปรับปรุง
หลังเรียน	25	20	3.81	2.06	ควรปรับปรุง

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า ก่อนได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม นักเรียนมีระดับความสามารถในการฟัง-พูดอยู่ที่ระดับ 1 โดยมีคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการฟัง-พูดเท่ากับ 2.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.29 แต่หลังจากได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มแล้ว นักเรียนยังคงมีระดับความสามารถในการฟัง-พูดอยู่ที่ระดับ 1 แต่มีคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการฟัง-พูดเพิ่มขึ้นโดยมีค่าเท่ากับ 3.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.06 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่าหลังจากได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม นักเรียนมีระดับความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เพื่อศึกษาความคงทนของความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม มีรายละเอียดแสดงไว้ดังนี้

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบวัดความคงทนของการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

การทดสอบ ความคงทน	จำนวน นักเรียน	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
ครั้งที่ 1	18	20	4.30	1.86
ครั้งที่ 2	18	20	4.27	1.78

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า ในการวัดความคงทนของความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษครั้งที่ 1 นักเรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ที่ค่าเฉลี่ย 4.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.86 และในการวัดความคงทนของความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษครั้งที่ 2 ได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.78 สรุปได้ว่านักเรียนมีความคงทนของความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเดิม³

³ เนื่องจากเป็นการทำการทดสอบวัดความคงทนที่ทำการทดสอบในระหว่างเปิดภาคการศึกษา ทำให้เกิดปัญหาในการนัดหมายกับผู้เรียน จึงทำให้จำนวนผู้เข้าทดสอบเหลือเพียง 18 คน

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูด

ภาษาอังกฤษแบบเข้ม มีรายละเอียดแสดงไว้ดังนี้

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

การทดสอบ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ก่อนเรียน	25	5	3.62	0.81
หลังเรียน	23	5	3.72	0.76

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่า ในการศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ที่ค่าเฉลี่ย 3.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.81 และในการวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นพบว่านักเรียนมีค่าเฉลี่ยของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.76 สรุปได้ว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม⁴

⁴ จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามในการวัดเจตติก่อนการเรียนมีจำนวน 25 คนในขณะที่นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามหลังการเรียนมีจำนวน 23 คน เนื่องจากในการเรียนการสอนวันสุดท้ายมีผู้เรียนมาเรียนเพียงแค่ 23 คน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรแบบเข้มเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและเพิ่มพูนเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและพัฒนาหลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน รวมทั้งส่งเสริมให้เกิดเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการใช้หลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มที่สร้างขึ้น กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังจะขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลวัดท่าสะต๋อย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการสอนที่ใช้การสอนจำนวน 20 แผน และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบวัดความสามารถในการฟัง แบบวัดความสามารถในการฟัง-พูด และแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยหลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มมีความสามารถในการฟัง-พูดสูงขึ้น
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยหลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มมีความคงทนของความสามารถในการฟัง-พูดคงที่
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยหลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวมีประเด็นที่สำคัญที่ควรนำมาอภิปรายดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่ได้รับการสอนโดยหลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มมีความสามารถในการฟัง-พูดสูงขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยของความสามารถในการฟังและค่าเฉลี่ยของความสามารถในการฟัง-พูดที่สูงขึ้นหลังจากการทดลอง

จากผลการศึกษาครั้งนี้สามารถอธิบายตามแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ การเรียนแบบ
มุ่งปฏิบัติงาน และการเรียนแบบร่วมมือ ว่าหลักสูตรที่สร้างขึ้นตามแนวคิดที่เน้นความเข้าใจนี้เปิด
โอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการฟังอย่างสม่ำเสมอ ทั้งการฟังจากครูผู้สอน เพื่อนร่วมชั้น และ
สื่อการสอนอื่นๆ เนื่องจากแนวคิดนี้เชื่อว่าการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศควรมี
หลักการเดียวกันกับการเรียนภาษาของเด็กเล็ก โดยให้ความสำคัญกับช่วงเวลาที่ได้รับตัว
ป้อนทางภาษาอย่างเพียงพอเป็นอันดับแรก ก่อนที่จะให้ผู้เรียนได้ผลิตภาษาด้วยตนเอง ดังที่จะ
เห็นได้ว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมานี้เน้นให้มีการป้อนภาษาโดยใช้ภาษาอังกฤษในการเรียน
การสอน และให้มีครูเจ้าของภาษาเข้าร่วมสอน รวมทั้งการให้นักเรียนได้ฝึกฝนการฟังจากเทปและ
ดูภาพยนตร์ และในแต่ละงานที่กำหนดให้นักเรียนทำจะ หลักสูตรจะเน้นการให้ตัวป้อนทางภาษา
4 วันจากจำนวนวันสอน 5 วัน ก่อนที่จะให้นักเรียนได้ลงมือทำงานที่กำหนดให้ในวันสุดท้ายของ
สัปดาห์ เช่น งานที่หนึ่งซึ่งใช้ระยะเวลา 1 สัปดาห์ในการเรียนการสอน นักเรียนจะต้องแสดง
บทบาทสมมติเกี่ยวกับนักร้องที่ตนชื่นชอบ (My favourite singer) สัปดาห์ของการเรียนการสอน
จะเป็นการให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ และรูปแบบภาษาที่เกี่ยวข้องกับงานที่มอบหมาย อันได้แก่
คำศัพท์และรูปแบบภาษาเกี่ยวกับ ข้อมูลส่วนบุคคล อาชีพ การบรรยายรูปร่างลักษณะ และ
บุคลิกภาพ เป็นต้น ดังนั้นนักเรียนจึงได้รับตัวป้อนพร้อมทั้งพัฒนาทักษะการฟังผ่านทางกิจกรรม
ในลักษณะที่กล่าวมาแล้ว

นอกจากการให้ความสำคัญในด้านการได้รับตัวป้อนภาษาอย่างเพียงพอ และแนวคิดที่
เน้นความเข้าใจยังเชื่ออีกว่า การเรียนภาษาควรเป็นการเรียนแบบค่อยเป็นค่อยไป และเป็น
การเรียนโดยใช้กิจกรรมที่ลดแรงต้านทานความรู้สึกและความวิตกกังวล ดังนั้นกิจกรรมการเรียน
การสอนในหลักสูตรที่สร้างขึ้นจึงเป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนภาษาอย่างสนุกสนาน
เช่น การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ และการดูภาพยนตร์ เป็นต้น นอกจากนี้คณะผู้วิจัยได้
สร้างสภาพแวดล้อมที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรมเพื่อการสื่อสารโดยไม่เน้นรูปแบบ
โครงสร้างของภาษาเพื่อลดความรู้สึกดังกล่าวยกด้วย อาจกล่าวได้ว่ากิจกรรมเหล่านี้เปิดโอกาสให้
นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาผ่านทางกิจกรรมอย่างเพลิดเพลิน ซึ่งส่งผลไปถึงการพัฒนา
ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน โดยตรงกับสมมติฐานของ Krashen (1983) ที่ว่าอารมณ์
หรือเจตคติของผู้เรียนสามารถส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาได้ โดยถ้าผู้เรียนมีความวิตกกังวล
ในการเรียนน้อยผู้เรียนก็จะสามารถมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานและการเรียนแบบร่วมมือถือว่าเป็นอีกปัจจัยที่ทำให้นักเรียน
สามารถพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดของตนได้ กล่าวคือ ผู้วิจัยได้ประยุกต์แนวคิดของทั้ง

สองทฤษฎีเพื่อนำมาใช้ในการสร้างและพัฒนาหลักสูตรฯ โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน ซึ่งมีการมอบหมายงานให้ผู้เรียนปฏิบัติหลังจากได้รับตัวป้อนภาษาที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมหรืองานที่ได้รับมอบหมาย ความสำเร็จของงาน ที่ผู้เรียนต้องทำถือเป็นเป้าหมายสำคัญที่สุดของการเรียน แบบมุ่งปฏิบัติงานซึ่งจะเปิดโอกาสและกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา พัฒนากลยุทธ์ในการสื่อสาร และการเรียนรู้ นอกจากนี้ในการเรียนแบบร่วมมือซึ่งนักเรียนต้อง ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มจะประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษา แตกต่างกันไป การทำงานร่วมกันเช่นนี้ นักเรียนจะได้ประสบการณ์ในการสร้างปฏิสัมพันธ์แบบ ทันทีทันใด โดยต้องสร้างประโยคที่ใช้ในการสื่อสาร รวมทั้งต้องฟังสิ่งที่นักเรียนคนอื่นๆ พูดด้วย สิ่ง เหล่านี้ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมาย และสามารถสังเกตการสื่อความหมาย ของเพื่อนเพื่อให้เข้าใจสารที่ส่งมา ซึ่งเปรียบเสมือนการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อประเมินและแก้ไข ข้อผิดพลาดกันเองในระหว่างเพื่อนร่วมชั้นแบบทันทีทันใด

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยหลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม มีความคงทนของความสามารถในการฟัง-พูดคงที่ โดยกล่าวได้ว่าสิ่งนี้เป็นผลมาจากหลักสูตรที่ได้ พัฒนาขึ้นมาโดยเน้นให้นักเรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาที่เป็นภาษาที่ใช้กันอยู่จริง ต้องฟังและพูด ภาษานั้นๆ ในงานที่ได้รับมอบหมายและยังได้รับข้อมูลย้อนกลับจากการที่พยายามสื่อความกับ เพื่อนดังได้กล่าวในข้อที่หนึ่งแล้ว ดังนั้นนักเรียนจึงมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมในชั้น เรียนกับการใช้ภาษาในชีวิตจริงซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์นอกห้องเรียนได้

อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าจากค่าเฉลี่ยของความคงทนของความสามารถในการฟัง-พูดสูง กว่าค่าเฉลี่ยของความสามารถในการฟัง-พูดจากการทดสอบหลังเรียน เนื่องจากการออกแบบ หลักสูตรได้ออกแบบโดยคัดเลือกหัวข้อจากสาระการเรียนรู้ของช่วงชั้นที่ 3 ดังนั้นเนื้อหาที่นักเรียน เรียนในภาคเรียนปกติจึงมีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหาในหลักสูตรฟัง-พูดแบบเข้ม ทำให้นักเรียนมี ความคงทนของความสามารถในการฟัง-พูดสูงขึ้น

ในทางเดียวกันหากมีการพัฒนาหลักสูตรให้มีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กับหลักสูตรใน ภาคเรียนปกติแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษจะต้องสูงขึ้นและมีความคงทนอีกด้วย

3. นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจาก การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นในการลดความวิตกกังวลและแรงต้านทานความรู้สึก ซึ่ง พัฒนามาจากแนวคิดที่เน้นความเข้าใจดังที่กล่าวไปแล้วในข้อแรก ดังนั้นนักเรียนจึงมีเจตคติใน ด้านบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น โดยจะเห็นได้จากแบบสอบถามที่นักเรียนรู้สึกว่าคุณเอง สนใจภาษาอังกฤษมากขึ้น และคิดว่าตนเองได้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งใน

ด้านทักษะการฟังและการพูดจากการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้นักเรียนยังเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญและรู้สึกอึดอัดน้อยลงเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

นอกจากกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นความเข้าใจและลดความวิตกกังวลจะเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นแล้ว การเรียนแบบมุ่งงานปฏิบัติและการเรียนแบบร่วมมือก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ส่งเสริมเจตคติทางบวกของนักเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย โดยทั้งสองแนวคิดนี้ได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมายและทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาที่ตนเองรู้ในกลุ่มเพื่อนโดยไม่กลัวว่าจะถูกแก้ไขสิ่งที่พูดผิดและยังได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนในกรณีที่ตนเองประสบปัญหาอีกด้วย ดังนั้นผู้เรียนจึงมีความมั่นใจเพิ่มขึ้น เมื่อพบว่าตนเองสามารถทำงานร่วมกันกับเพื่อนได้ จึงทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้น

กล่าวโดยสรุปแล้วการอภิปรายผลการวิจัยที่ได้กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนั้น แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้มซึ่งพัฒนามาจากแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ การเรียนแบบมุ่งงานปฏิบัติและการเรียนแบบร่วมมือ สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดสูงขึ้นและมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น โดยให้ความสำคัญกับการเตรียมผู้เรียนให้พร้อมสำหรับการผลิตภาษาด้วยตนเอง การใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมาย กิจกรรมการเรียนการสอนในหลักสูตรฯ นี้ได้เน้นให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายและผลิตผลิตผล รวมทั้งการช่วยเหลือกันในกลุ่มผู้เรียน อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าผู้เรียนต้องได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องเพื่อเป็นการเน้นย้ำภาษาที่ตนเองได้เรียนและใช้ในการทำกิจกรรมระหว่างเข้าร่วมโครงการ

ปัญหาในการทำวิจัย

1. จำนวนผู้เรียนซึ่งเข้าทดสอบในการวัดผลแต่ละครั้งรวมทั้งการวัดเจตคติ มีจำนวนไม่ครบตามที่กำหนด เนื่องจาก เหตุผลต่างๆ กัน ได้แก่

1.1 ในการวัดความสามารถในการฟัง คณะผู้วิจัยได้ทำการทดสอบในช่วงเช้าของวันแรกที่ทำทดสอบ ปรากฏว่ามีผู้เรียนจำนวนเพียง 22 คนเท่านั้นที่มาทันเวลา ทางคณะผู้วิจัยไม่ได้ทำการทดสอบกับผู้เรียนที่เหลือ เนื่องจากเกรงว่าจะทำให้ผลการทดสอบไม่น่าเชื่อถือ เพราะผู้เรียนอาจจะบอกคำตอบให้กับเพื่อนที่ยังไม่ได้รับการทดสอบ

1.2 ในการวัดความคงทนของความสามารถในการฟัง-พูดของผู้เรียน มีผู้เข้ารับการทดสอบเพียง 18 คน เพราะว่าเป็นการทดสอบในช่วงเปิดภาคเรียน โดยทางคณะผู้วิจัยต้องทำการทดสอบในช่วงหลังเลิกเรียน ทำให้ผู้เรียนบางคนไม่สามารถเข้าร่วมในการทดสอบได้

1.3 จะเห็นได้ว่าในการวัดเจตคติก่อนเรียนมีผู้เรียนครบตามจำนวน ซึ่งก็คือ 25 คนที่ได้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติ แต่ในการวัดเจตคติหลังเรียน มีผู้เรียนเหลือเพียงแค่ 23 คน เท่านั้น เนื่องจากในวันสุดท้ายของการทดลองมีผู้เรียนมาเรียนไม่ครบ อย่างไรก็ตามผลที่ได้ถือเป็นค่าเฉลี่ยจากจำนวนประชากรที่เข้าร่วมในการทดสอบจริง ทั้งนี้เพราะว่าในการตอบแบบสอบถามวัดเจตคตินั้น ผู้เรียนมิได้ระบุชื่อของตนไว้ในแบบสอบถาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่สามารถทำให้จำนวนของแบบสอบถามก่อนและหลังการเรียนเท่ากันได้

1.4 มีการเปลี่ยนแปลงการทดลองในเรื่องการทดสอบความคงทนทางด้านเจตคติซึ่งเดิมจะทำการทดสอบซ้ำพร้อมกับการวัดความคงทนของการฟัง-พูด และต้องเก็บข้อมูลซ้ำ 2 ครั้งโดยมีช่วงห่างของระยะเวลาการเก็บข้อมูลแต่ละครั้งนานถึง 6 สัปดาห์ ซึ่งอาจมีตัวแปรแทรกซ้อนอื่นๆที่ทำให้ผลที่ได้ไม่เที่ยงตรง ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงยกเลิกการเก็บข้อมูลส่วนนี้ไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากการทดลองหลักสูตรฟัง-พูดแบบเข้มข้นในครั้งนี้ มีปัญหาและข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

ก. ข้อเสนอแนะจากการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน

1. สภาพของห้องเรียน ห้องเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอนควรมีความเหมาะสมและจำนวนที่เหมาะสมกับจำนวนนักเรียน และ กิจกรรมการเรียนการสอนเช่น ขนาดของโทรทัศน์และจำนวนของเครื่องคอมพิวเตอร์

2. การใช้สื่อในการเรียนการสอน ควรสนับสนุนให้มีการใช้สื่อที่หลากหลายเนื่องจากความหลากหลายของสื่อสามารถก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมให้มากที่สุด ทั้งนี้จากการสังเกตในการศึกษาครั้งนี้พบว่านักเรียนเพลิดเพลินกับการเรียนที่ใช้สิ่งที่นักเรียนประดิษฐ์เอง เช่น ภาพวาดประกอบเรื่องเล่า เป็นต้น

3. ระยะเวลาในการเรียนการสอน เวลาที่ใช้ตามแผนในการศึกษาครั้งนี้ คือ 6 ชั่วโมงต่อวัน อาจเป็นเวลานานไปสำหรับการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือ อาจจะเป็นระยะเวลาที่ไม่สะดวกสำหรับการเรียนการสอน เช่นในด้านบุคลากร ซึ่งอาจมีจำนวนผู้สอนจำกัด ดังนั้นผู้สอนที่จะนำหลักสูตรการเรียนทักษะการฟังการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นไป

ใช้สามารถปรับเปลี่ยนระยะเวลาให้เหมาะสมกับข้อจำกัดของตนเองได้ เช่นปรับให้เหลือ 3 ชั่วโมงต่อวัน เป็นต้น

4. บทบาทของครูในหลักสูตรการเรียนทักษะการฟังการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม ครูผู้สอนควรมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวก (facilitator) เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้สิ่งที่เรียนไปอย่างเต็มที่โดยครูจะเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์ หรือผู้สร้างสถานการณ์ให้เกิดกิจกรรมนั้นๆ ขึ้นและให้ความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น

5. อิทธิพลของครูเจ้าของภาษาที่มีต่อนักเรียน จากการสังเกตของทีมนักวิจัยพบว่านักเรียนให้ความสนใจและมีความกระตือรือร้นในการเรียนและการทำกิจกรรมเพิ่มมากขึ้นเมื่อเรียนกับครูเจ้าของภาษาดังนั้นควรมีการจัดให้ครูเจ้าของภาษาเข้าสอนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

6. การจัดอบรมครูผู้สอน ครูผู้สอนควรได้รับการฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน ก่อนที่จะนำหลักสูตรนี้ไปใช้หรือทำวิจัยซ้ำทั้งนี้เนื่องจากครูผู้สอนต้องใช้ภาษาอังกฤษในกิจกรรมการเรียนการสอนตลอดทั้งหลักสูตร

ข. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

1. ควรมีการทำวิจัยในเงื่อนไขที่นักเรียนสามารถอยู่ร่วมการทดลองได้ครบจำนวนและตลอดระยะเวลาของการทดลองตั้งแต่ต้นจนถึงการทดสอบความคงทนทั้งสองครั้ง ซึ่งอาจทำได้โดยใช้หลักสูตรนี้สอนนักเรียนในช่วงเปิดเทอมหรือใช้หลักสูตรนี้เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชาโดยปรับเปลี่ยนระยะเวลาการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนและครูผู้สอน

2. ระยะเวลาในการทำวิจัยควรเป็นช่วงเวลาที่ต่อเนื่องโดยไม่มีวันหยุดที่นานและหรือบ่อยเกินไปเพราะกิจกรรมที่เสนอในหลักสูตรเป็นกิจกรรมที่ต้องทำต่อเนื่องและต้องการการทำซ้ำ การหยุดที่นานและบ่อยเกินไปอาจมีผลต่อผลการเรียนได้

3. ควรทำการวิจัยซ้ำโดยทำการทดลองกับผู้เรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างไปเพื่อหาข้อปรับปรุง ข้อเสนอแนะ หรือข้อสังเกตที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับสภาพแวดล้อมที่ต่างออกไปได้

บรรณานุกรม

- กัลยา บุรณศิริจรัสรัฐ. (2546). การใช้แนวคิดที่เน้นความเข้าใจเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษของ **นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1. วิทยาลัยพนธ์ศึกษาศาสตร์** มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- กาญจนา ปราบพาล. (2532). การทดสอบและการประเมินผลสำหรับครูสอนภาษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทย ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้.** (2542) กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- จินตนา เดชะประทุมวัน (2548) การสอนอ่านที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนเพื่อ **เพิ่มพูนความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการอ่านของนักเรียน** **ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยาลัยพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย(สาขาการสอน** **ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.**
- ทวีพร สุขแสง (2545) การใช้จินตภาพเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน-เขียน **ภาษาอังกฤษและเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยาลัยพนธ์ศึกษาศาสตร์** **มหาวิทยาลัย(สาขาการสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.**
- ทิพรัตน์ ลิ้มพะสุต. (2534). การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของ **นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6** **กรุงเทพมหานคร. วิทยาลัยพนธ์ครุศาสตร์มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์** **มหาวิทยาลัย.**
- ปฐมา อักษรจรัส. (2546). การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่วิชาเอกของนิสิตระดับ **บัณฑิตศึกษาในภาคใต้. วารสารศึกษาศาสตร์ ปีที่ 3 ฉบับที่1. กรกฎาคม – ธันวาคม** **2546.**
- พิมพ์พรณ์ ใจวงศ์. (2548) กิจกรรมการเขียนแบบร่วมมือ โดยยึดผลสะท้อนจากกลุ่มเพื่อ **พัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและทักษะเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ของ** **นักศึกษาระดับปริญญาตรี.วิทยาลัยพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย** **(สาขาการสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.**
- มีชัย เอี่ยมจินดา. (2548). การเรียนรู้ภาษาที่สอง. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. **ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 พฤศจิกายน 2547 – มีนาคม 2548.**

- รัตนา ศิริลักษณ์. (2540). **การพัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมการละครเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ราชบัณฑิตยสถาน. **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542**. (2546). กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ลม่อม ศรีเจริญ. (2544). **การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเทคโนโลยีการเกษตรโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- วิภาดา รัตนวิจักขณ์. (2540). **การพัฒนากิจกรรมการฟัง-พูดตามแนวความคิดแบบผสมผสานสำหรับวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจโรงแรม**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- วิไลพร ธนสุวรรณ. (2530). **เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ**. ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศราวุธ ชามวงส์. (2544). **ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนโดยวิธีทัศน์ที่มีตัวอักษรบรรยายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ. (2545). **การยัดนักเรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง**. เชียงใหม่: สำนักพิมพ์ THE KNOWLEDGE CENTER,
- สายพิณ หัวเมืองแก้ว. (2545). **การพัฒนากิจกรรมการพูดบันทึกได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2530). **การสอนทักษะภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). **การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ: ภาควิชามัธยมศึกษา. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุนิสา สุพรรณ. (2541). **การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติสำหรับนักศึกษาครุกรรม**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). เอกสารหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน
มัธยมศึกษา กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรจน์ประสานมิตร
- อเนก กิมสุวรรณ. (2548). ข้อมูลพื้นฐานการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศและ
การใช้ภาษาต่างประเทศในภาคเหนือ (ฉบับรวม). กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุน
สนับสนุนการวิจัย
- อนุชิต ธรรมานิตย์. (2544) การใช้กิจกรรมกลุ่มเกมการแข่งขันเพื่อส่งเสริมความรู้ด้าน
ไวยากรณ์และความสามารถในการเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต(สาขาการสอนภาษาอังกฤษ)
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Asher, J., Kusudo, J.A., & Torre, R. (1983) Learning a second language through
commands: The second field test. In Richard-Amato, P.A., (Ed.). *Methods that
work*. Massachusetts: Newbury House Publishers.
- Bartz, W.H. (1979). *Testing oral communication. Theory and practice*. Virginia : the
center for Applied Linguistics.
- Belasco, S. (1981). *Aital cal aprene las lengas estrangieras, Comprehension:
The key to second-language acquisition*. In Winitz, H. *The comprehension
approach: An involving methodology in foreign language instruction*.
Massachusetts : Newbury House.
- Brown, G. (1984). *A comparison of listening and reading ability*. College English.
- Candlin, C. (1987). *Towards task-based language learning*. In C. Candlin and
D. Murphy. Englewood Cliffs NJ: Prentice-Hall.
- Carver, T. (1999). *Word by Word*. Bangkok: MAC Press Co., Ltd.
- Chomsky, N. (1965). *Aspects of the theory of syntax*. Cambridge, Mass: M.I.T. Press.
- Damhuis, R. (1993). Immigrant children in infant-class interactions. *Studies in Second
Language Acquisition*, 4 (13).
- Ellis, R. (1997). *Acquisition-compatible grammar tasks*. Oxford: Oxford University Press.
- Ellis, R. (2005). *Task-based language learning and teaching*. Oxford. Oxford
University Press.

- Feyten, C.M. (1991). The power of listening ability: An overlooked dimension in language acquisition. *The Modern Language Journal*, 75(2).
- Garcia, P.A. (1981). *Comprehension Training in a High School Setting*. In Winitz, H. The comprehension approach: An involving methodology in foreign language instruction. Massachusettes : Newbury House.
- Good, Carter V. (1959). *Dictionary of Education*. 2nd Edition. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Hover, D. (1986). *Think twice: Teacher's book*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Johnson, David W., Johnson, Roger T., and Holubec. (1994). แปลโดย มานพ ประธรรมสาร. **วิถีใหม่แห่งการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (The New Circles of Learning Cooperation in the Classroom and School)**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันการแปลหนังสือ กรมการวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ.
- Kagan, Jerome. and Havemann, Ernest. (1972). *Psychology: An Introduction*. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Keith Harrel. (2000). *Attitude is everything. เจตคติเต็ม 100*. วราภรณ์ สืบสหากร, ผู้แปล. กรุงเทพมหานคร: เอ็กสเปอร์เน็ทบุ๊กส์, 2545.
- Krashen, Steven, and Terrel, Tracy D. (1983). *The natural approach*. Oxford: Pergamon Press.
- McEvedy, M.R., Packham, G.& Smith, P. (1986). *Listening effectively*. Melbourne: Thomas Nelson Australia.
- Newmark, L. (1981). *Participatory observation: How to succeed in language learning*. In Winitz, H. The comprehension approach: An involving methodology in foreign language instruction. Massachusettes : Newbury House.
- Nord, J.R. (1981). *Three steps leading to listening fluency: A beginning*. In Winitz, H. The comprehension approach: An involving methodology in foreign language instruction. Massachusettes : Newbury House.
- Nunan, D. (1988). *The learner-centered curriculum*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Nunan, D. (1989). **Designing tasks for the communicative classroom**. Cambridge : Cambridge University Press.
- Nunan, D. (1991). **Communicative tasks and the language curriculum**. TESOL Quaterly.
- Pattison, P. (1987). **Development communication skills**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Postovsky, V.A. (1981). The priority of aural comprehension in the language acquisition process. In Winitz, H. **The comprehension approach: An evolving methodology in foreign language instruction**. Massachusettes: Newbury House.
- Richards, J. (1984). **The context of language teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Rivers, W.M. (1980). **Hearing and comprehending**. English teaching forum, 28(3).
- Valette,R.M. (1977). **Modern language testing**. New York: Harcourt Brace Joeanovich, Inc.
- Valette, R.M. and Disick,R.S. (1972). **Modern language performance objective and individualization**. New York: Harcourt Brace Joeanovich, Inc.
- Willis, J. (1996). **A framework for task-based learning**. London:Longman.
- Winitz, H.R. (1981a). **Acquisition-compatible grammar tasks**. In Winitz,H. The comprehension approach :An evolving methodology in foreign language instruction. Massachusettes : Newbury House.
- Winitz, H.R. (1981b). **The comprehension approach: An introduction**. In Winitz,H. The comprehension approach: An involving methodology in foreign language instruction. Massachusettes : Newbury House.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ตัวอย่างแผนการสอน

ตัวอย่างแผนการสอน

เนื้อหา: 1. ตัวอักษรในภาษาอังกฤษ และเสียงของแต่ละตัวอักษร

2. ข้อมูลส่วนตัว

ระยะเวลา: 6 ชั่วโมง

จุดประสงค์ปลายทาง: นักเรียนสามารถ

1. ออกเสียงตัวอักษรในภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง
2. พูดเกี่ยวกับตนเองได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์นำทาง: นักเรียนสามารถ

1. แยกแยะเสียงต่างๆ ในภาษาอังกฤษได้
2. ออกเสียงพยัญชนะต้นและท้ายในภาษาอังกฤษได้
3. ตอบคำถามและถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวได้

ขั้นตอนการสอน:

ช่วงเช้า 3 ชั่วโมง

1. Alphabet Race: (25 นาที)

- ครูให้นักเรียนว่าอักษรในภาษาอังกฤษมีกี่ตัว และขอให้นักเรียนท่องให้ฟัง

(How many alphabets are there in English? DO you know all of them? What are they?)

- ครูอธิบายว่าเราจะเล่นเกมที่มีชื่อว่า Alphabet Race ซึ่งมีขั้นตอนในการเล่นดังนี้

- ให้ครูแจกใบงาน (ใบงานที่ 3) ให้กับนักเรียน 1 กลุ่ม ต่อ 1 ใบงาน พร้อมทั้งอธิบายตัวอย่างในใบงาน

- ให้เวลานักเรียน 10 นาที ในการหาคำตอบ

(Now we are going to play a fun game. It is called Alphabet Race. I'll give you these sheets. But please take only one sheet for one group.

Then you will have 10 minutes to work out the answers)

- ตรวจสอบคำตอบปากเปล่า โดยให้นักเรียนแต่ละสั้แลกกันตรวจกับสั้อื่นๆ

(หมายเหตุ ในการตรวจคำตอบครูต้องออกเสียงตัวอักษรให้ถูกต้อง รวมทั้งการออกเสียงพยัญชนะท้ายให้ชัดเจนด้วย)

1. Pronunciation Games

The letter of alphabet (40 นาที)

- ครูแสดงตารางตัวอักษร (ภาคผนวก ง) ให้นักเรียนดู หลังจากนั้นให้ถามนักเรียนว่าใน 26 ตัวอักษรนี้มี สระ (vowels) และพยัญชนะ (consonants) อยู่กี่ตัว ให้กระตุ้นนักเรียนโดยการยกตัวอย่าง สระ กับ พยัญชนะให้นักเรียนดูก่อน หลังจากได้คำตอบจากนักเรียนแล้ว ครูจะสรุปคำตอบให้นักเรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง

(This is the letters of alphabet. Do you know how many vowels and consonants there are? If you are not sure, I'll show you some examples of vowels and consonants. Vowels are A and E while consonants are B and Z. Then now can you tell me how many vowels there are. What are they?... So we can conclude that there are 5 vowels in English which are A, E, I, O, U and the rest of the alphabets are consonants.)

- ให้นักเรียนช่วยยกตัวอย่างคำที่มีเสียงพยัญชนะเหล่านี้เป็นเสียงต้น โดยครูเขียนคำเหล่านั้นลงไปข้างๆ ตัวพยัญชนะแต่ละตัวด้วย (ครูสามารถเตรียมคำไว้ให้หรือเอาคำที่นักเรียนยกตัวอย่างก็ได้ แต่สำหรับเสียงที่นักเรียนยกตัวอย่างไม่ได้หรือตัวอย่างไม่ครบก็ให้ครูเพิ่มเติมคำนั้นๆ เข้าไป [ภาคผนวก ง])

(Can you help me by giving example of words starting with each consonant? We'll start with H. ...)

- ให้นักเรียนอ่านคำศัพท์แต่ละคำตามครู โดยครูต้องเน้นให้นักเรียนเห็นว่าจะต้องออกเสียงทั้งพยัญชนะต้นและท้ายให้ถูกต้อง พร้อมทั้งย้ำคำหรือเสียงที่นักเรียนมีปัญหา

(Repeat after me word by word.)

- ...break...

3. Minimal Pairs (20 นาที)

- ครูอธิบายว่าในภาษาอังกฤษจะมีเสียงบางคู่ที่จะฟังดูคล้ายๆ กันซึ่งทำให้เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นในกิจกรรมต่อไปนี้นักเรียนจะได้ฝึกการออกเสียงที่เป็นปัญหาเหล่านั้น ครูจะเขียนคำเหล่านั้นลงบนกระดานหรือในกระดาษแผ่นใหญ่แล้วให้นักเรียนจดลงในสมุด หลังจากนั้นครูจะให้นักเรียนอ่านตาม

(Many pairs of English sound seem to be similar for Thai. Here are those pairs. I would like you to write them down into your notebook. ...Now please repeat after me.)

- ให้นักเรียนลองอ่านเสียงเหล่านั้นเอง
- ให้นักเรียนลองฝึกออกเสียงคำเหล่านี้ในสี่ของตนเอง (*Please practice pronouncing these words with your team.*)

4. Jump (25 นาที)

- อธิบายวิธีการเล่นเกมนี้ให้กับนักเรียนดังนี้
 - ครูจะมี list คำศัพท์ซึ่งเขียนเป็นคอลัมน์ให้กับนักเรียน โดยจะเขียนคำศัพท์เหล่านั้นลงในกระดาษขนาดใหญ่เพื่อให้นักเรียนทุกคนเห็นได้อย่างชัดเจน โดยคำศัพท์เหล่านี้จะเป็นคำศัพท์ที่มาจากการฝึกออกเสียงที่มีปัญหาในกิจกรรมที่แล้ว หลังจากนั้นครูจะอ่านคำใดคำหนึ่งที่อยู่ในคำศัพท์เหล่านั้น และถ้านักเรียนเห็นว่าครูอ่านคำที่อยู่ในคอลัมน์ด้านขวาให้นักเรียนกระโดดไปทางขวา แต่ถ้าครูอ่านคำที่อยู่ในคอลัมน์ด้านซ้ายให้นักเรียนกระโดดไปทางซ้าย (*It's time for game. We're going to play the game called "Jump". As you can see that there are two columns of word list here. I'll read one of the word from the list. If it is the word in the first column, jump to the right. But if I read the word in the left column, please jump to the left.*)
 - ให้นักเรียนเข้าแถวตอนเรียงหนึ่ง โดยแบ่งเป็นแถวละ 6 คนแล้วเริ่มทำกิจกรรม (*Then I would like each team to form lines. Let say 5 lines.Now let's try.*)

หมายเหตุ กิจกรรมนี้ครูจะอ่านคำศัพท์จนครบทุกคำ และจะอ่านคำที่นักเรียนกระโดดผิดซ้ำประมาณ 2 - 3 ครั้ง

5. Tongue Twister (45 นาที)

- กิจกรรมนี้จะเป็นการฝึกอ่านออกเสียงเช่นเดิมแต่จะเป็นกิจกรรมกลุ่มและมีการแข่งขันกันเพื่อให้คะแนนอีกด้วย เริ่มแรกครูให้ตัวอย่างประโยค Tongue Twister กับนักเรียนทั้งชั้นก่อน และให้นักเรียนอ่านตามครู (*Now we are going to practice using our tongue in pronouncing words. This activity is "Tongue Twister". First, repeat after me.....Now let's say It faster.*)

1. Thirty-three thirsty thirty-three years old thought about the theatre.
 2. Lying lazily on the long lush lawn was lovely.
 3. Freshly fried fresh flesh.
 4. The crow flew over the river with a lump of raw liver.
- ให้นักเรียนแต่ละสี่ลองฝึกพูดประโยคตัวอย่างกันเองในสี่ให้คล่อง (*Let's practice these two sentences with your team*)
 - ให้นักเรียนแต่ละสี่เข้าแถวเรียงหนึ่ง แล้วอธิบายวิธีการเล่นเกมให้กับนักเรียนดังนี้ (*Let's form a line for each team.*)
 - นักเรียนที่อยู่คนแรกของแถวต้องมาอ่านประโยคจากครู แล้วนำไปกระซิบบอกกับเพื่อนคนที่อยู่ถัดไป แล้วเพื่อนคนนั้นก็กระซิบสิ่งที่ตนได้ยินให้กับเพื่อนคนต่อไป ทำเช่นนี้ไปจนกระทั่งถึงคนสุดท้ายของแถว ซึ่งคนสุดท้ายต้องเป็นคนเขียนสิ่งที่ได้ยินลงในกระดาษที่ครูแจกให้ด้วย แต่ให้ระวังว่าจะแน่ใจว่าได้มาจากทั้งความเร็วและความถูกต้องของประโยค (*The first one in the line has to read the sentences from me. Then he or she will whisper the sentences to the friend next to him or her. After that the one who gets the message from the first student will whisper the message to the friend standing next to them. We will repeat this step until the message is whispered to the last one in the line. Finally, the last one will write down the message on the paper. The game will end when all the team get all the 5 messages. But please keep in mind that the points will be judged on your speed and your accuracy So, if you are the fastest, it doesn't mean that you are the winner because points will be given to the correct message as well. Then be careful, be fast and correct.)*

ประโยค Tongue Twister

- Red Lorry, yellow lorry, red lorry, yellow lorry
- A big black bug bit a big black bear.
- She sells seashells on the seashore. The shells that she sells are sea shells I'm sure.

- There are three trees on their farm
- Betty and Bob brought back blue balloons from the big bar.
- หลังจากได้ประโยคครบทั้งหมดแล้วให้นักเรียนส่งกระดาษคำตอบที่ครู
แล้วนักเรียนแถวนั้นจะนั่งลง สีที่เสร็จ 3 สีแรกจะได้สีละ 2 คะแนน และสี
ที่เหลือจะได้สีละ 1 คะแนน
- ครูนำคำตอบของแต่ละสีไปให้เพื่อนที่อยู่ต่างสีตรวจ หลังจากนั้นครูเฉลย
คำตอบ และสรุปว่าแต่ละสีเขียนถูกต้องกี่ประโยค โดยให้คะแนนประโยค
ละ 1 คะแนน
- หลังจากนั้นครูให้นักเรียนอ่านประโยคตามครู

ช่วงบ่าย 3 ชั่วโมง

6. Who am I? (30 นาที)

- ครูให้นักเรียนดูภาพบุคคลที่มีชื่อเสียง แล้วถามนักเรียนว่าคนในรูปชื่ออะไร อายุ
เท่าไร เกิดวันที่อะไร มาจากไหน เป็นต้น
 - Do you know him/her?
 - What's his/ her name?
 - How old is he/she? Etc.
- ให้นักเรียนฟังเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลที่เป็นที่รู้จัก (Script 1) โดยมีภาพบุคคลเหล่านั้น
ประกอบ (*We are going to listen to the information of them. Let's start with
Ta Ta Young.*)
- บอกนักเรียนว่าเราจะฟังเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลเหล่านี้อีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้ให้
นักเรียนตั้งใจจำรายละเอียดเกี่ยวกับคนเหล่านี้ให้ดี โดยห้ามให้จดรายละเอียดเอาไว้
หลังจากนั้นให้นักเรียนตอบคำถาม เกี่ยวกับบุคคลที่ได้ฟังไปแล้ว และให้นักเรียนตอบ
ว่าเขาเป็นใคร โดยให้นักเรียนยกมือตอบ ใครตอบได้ครูจะแจกบัตรคะแนนโบนัสให้
เพื่อนำไปเป็นคะแนนโบนัสกับแต่ละสี

*(I'll let you listen to the information about them again but this time you
should try to remember as much information as you can because I'll ask
you some questions after listening .I also have bonus points for the team
who can answer my questions correctly.*

- Who was born on 23 July 1989? (Daniel Radcliffe/Dan)
- How old is Ta Ta Young? (26)
- Where was Thongchai born? (Bangkok)
- What is Rain's nickname? (Puppy)
- When was Ball born? (14 June 1979)
- How old is Angelina? (31)
- What's Rain's job? (singer and actor)
- Where does Dan live? (Fulam)
- What does Bird like doing in his free time? (swimming and reading)
- Where was Angelina born? (Los Angeles)
- What does Ball like? (cars and driving)
- What is Ta Ta's real name? (Amita Marie Young)

- ครูเติมคะแนนให้กลุ่มที่ได้คะแนนโบนัสในใบคะแนนของแต่ละกลุ่ม

6.1 กิจกรรมออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับ *date, hobby* (60 นาที)

- ครูยกตัวอย่างประโยคมาจากสิ่งที่นักเรียนได้ฟังไป แล้วทบทวนการอ่านลำดับตัวเลขที่ใช้อ่านวันที่กับนักเรียนตั้งแต่ 1st - 31st พร้อมกับทบทวนเดือนในภาษาอังกฤษและการอ่านปี คศ. ด้วย

She was born in Thailand on December 14 1980.

He was born on 23 July 1989 in London, England.

She was born in Los Angeles, California on June 4 1975.

- ให้นักเรียนฟังประโยคจากเทปแล้วให้นักเรียนเขียนวันที่ เดือนและปี คศ. ตามในสมุด โดยเขียนเป็นตัวเลข เช่น 1/1/2003 หลังจากนั้นเฉลยคำตอบด้วยกัน (script 2)

(You will hear the date from the tape and I would like you to write down the date you hear in number, for example, if you hear "the first of January Two Thousand and Three" you will write down 1/1/2003)

- 29 January 1976
 - 30 August 2006
 - 1 December 1798
 - 22 September 1581
 - 18 May 2000
 - 3 February 1392
 - 20 June 1885
 - 7 November 2002
 - 19 March 1660
 - 31 July 1983
 - 13 April 1254
 - 23 October 1365
- ครูพูดเกี่ยวกับตัวเองว่าครูมีงานอดิเรกอะไร เช่น In my free time, I like watching television and listening to music. หลังจากนั้น ให้นักเรียนดูรูปภาพงานอดิเรกต่างๆ แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม โดยครูจะให้นักเรียนอ่านออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักการเน้นเสียง
- (reading, listening to the radio, watching TV, seeing movies, playing computer games, using the internet, swimming, collecting stamps, traveling)
- ครูถามนักเรียนบางคนว่า นักเรียนชอบทำอะไรในเวลาว่างหรือนักเรียนมีงานอดิเรกอะไร โดยให้ ตัวอย่างรูปแบบของประโยคนกระดาน
- (What do you like to do in your free tie? / What are your hobbies?
- I like In my free time. / My hobby is/ My hobbies are)
- หลังจากนั้นให้นักเรียนถามกันเองภายในกลุ่มถึงงานอดิเรกของนักเรียนแต่ละคน

6.2 Stressing (20 นาที)

- ครูอธิบายถึงความสำคัญของการเน้นเสียงในภาษาอังกฤษ แล้วสอนให้นักเรียนอ่านเน้นเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับ hobby, month, number ให้ถูกต้อง โดยแสดงตารางคำศัพท์ที่แบ่งตามการเน้นเสียง

(Stressing is important in English because if you mistress, the meaning of word may be changed, like dessert and desert. Then we are going to practice stressing)

January, February, April, August, reading, radio, movies	July, September, October, November, December, computer
--	--

- ให้นักเรียนจดคำศัพท์ลงในสมุดโดยจดสัญลักษณ์การเน้นเสียงลงไปกับคำศัพท์พร้อมทั้งคำแปลด้วย

6.3 Stress move (20 นาที) โดยครูจะอธิบายวิธีการเล่นเกมให้นักเรียนดังนี้ (ใช้ภาษาไทย)

- กระตุ้นให้นักเรียนสังเกตเห็นว่าคำศัพท์ที่นักเรียนจดไปจะมีการเน้นเสียงในแต่ละคำแตกต่างกัน บางคำจะเน้นที่พยางค์แรก ส่วนบางคำก็จะเน้นที่พยางค์ที่สอง
- กำหนดว่าถ้าครูยกบัตรคำที่มีการเน้นคำที่พยางค์แรกนักเรียนต้องยืนขึ้น แต่ถ้าครูยกบัตรคำที่มีการเน้นคำที่พยางค์หลังนักเรียนต้องนั่งลง

(หลังจากยกบัตรคำที่ละคำแล้ว ครูจะต้องเฉลยโดยการให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำนั้นให้ฟัง ถ้านักเรียนอ่านไม่ถูกครูจะให้นักเรียนอ่านตาม แล้วยกคำที่นักเรียนอ่านผิดซ้ำสักสองถึงสามครั้ง)

... break...

7. Who are you? (65 นาที)

- ครูแจกใบงานที่ 4 ให้นักเรียน ซึ่งในใบงานจะประกอบไปด้วยคำถามที่ใช้ถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ให้ครูและนักเรียนอ่านคำถามและเขียนคำตอบไปพร้อมๆ กันทีละข้อ (20 นาที)

(Please look at handout number 4. We will look at each question together. I would like you to answer the questions at the same time as I do.)

- กิจกรรมภายในสี่ โดยทำ role play (ภาคผนวก ข) (15 นาที) ในกิจกรรมนี้ครูจะมีการ์ดข้อมูลให้โดยให้นักเรียนจะใช้ข้อมูลที่ให้มาในการตอบคำถามเกี่ยวกับตนเอง และนักเรียนจะต้องถามข้อมูลจากเพื่อนอีก 2 คนพร้อมทั้งเขียนข้อมูลของเพื่อนลงไปในการ์ดด้วย

(Each of you has a role card in your hand, don't you? If you have it already, we are going to start this activity with my explanation on what we are going to do. First, you can see that you have information in your card and suppose that it is your own information. After that, you have to ask two of your friend's for their information. Please keep in mind that you have to use the information in your card. Don't forget to write your friend's information in your card.)

- นักเรียนใช้ใบงานเดิม (ใบงานที่ 4) ในการทำกิจกรรมนี้ โดยนักเรียนต้องไปถามเพื่อนที่อยู่ต่างสีกับตนเอง แล้วให้นักเรียนเขียนข้อมูลของเพื่อนลงในใบงานด้วย (30นาที)
- (We still have something to do with the handout no. 4. As you can see that there is a table in it. Next, you will ask two of your friends from other teams about the needed information stated in the table. Again please write your friends' answer down in the table. Remember don't speak Thai. Then if someone asks you in Thai, don't answer)*

การประเมินผล

1. การตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว
2. การทำกิจกรรมบทบาทสมมติ
3. การถามข้อมูลส่วนตัวจากเพื่อน

สื่อการสอน

1. ภาพบุคคลที่มีชื่อเสียง
2. เทป
3. บัตรคะแนนโป๊นัส
4. การ์ดข้อมูล
5. บัตรคำ
6. ใบงาน

ภาคผนวก ข
แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง

Name: _____

Date: _____

Listening worksheet

You are going to hear 3 short passages. Each passage will be read 2 times. Listen carefully and complete the worksheet given. You are allowed to write your answer in Thai. You have 3 minutes to study the worksheet.

Passage 1: Talking about a person

Name: (1) _____

Hometown: (2) _____

Job/Occupation: teacher/teaching

Teaching time: 9 a.m. to (3) _____

Free time activities: (4) _____

Types of exercise: Yoga, Jogging

Favorite Thai food: (5) _____

Passage 2 : Place description

Name of place:	(1) _____
Things to enjoy:	(2) _____ -campsite (3) for children = _____ -hot water bath for adult (4) _____ (5) _____

Passage 3: Making a drink

Name of drink: (1)_____

Ingredients:	How much
(2) _____	half a glass
sugar	(3)_____
salt	A pinch
(4)_____	2 tea spoons
ice	(5)_____

Pre/ Post- test Listening Script**Part 1****Listening Test**

You are going to hear 3 short passages. Each passage will be read 2 times. Listen carefully and complete the worksheet given. You are allowed to write your answer in Thai. You have 3 minutes to study the worksheet.

(1 minute silence)

Now listen to passage 1

Hello! I am Amy. I come from America. I am a teacher. Now, I am teaching at Chiang Mai University. I teach every day from 9 a.m. to 4 p.m. In my free time, I like to read books and watch movies. I go exercising 3 days a week. I do Yoga and go jogging. You know, I have been in Thailand for 4 years and I love Thai food very much. Thai food is so tasty. I like red curry, however, I cannot eat food that's too spicy .

You have 1 minute to check your answers.

(1 minute silence)

Now listen to passage 2

Hot springs, hot springs. A hot spring is where boiling water springs up from the ground naturally. Sankampang hot springs are one of the many famous places for tourists to visit. There are many things you can enjoy there. There is a big beautiful garden with beautiful flowers in the middle. A campsite for campfire is located under the green shady trees. Children can swim in the warm mineral water swimming pool. Adults can enjoy a hot bath in a great wooden tub. There is also a very good restaurant which serves delicious food. If you like fresh coffee with fresh milk, try the coffee shop there. One last thing, Sankampang hot springs are open everyday.

You have 1 minute to check your answers.

(1 minute silence)

Now listen to passage 3

Lemonade is a good drink for summer time. It is very easy to make. We will need following ingredients; half a glass of hot water, 3 tablespoons of sugar, a pinch of salt, 2 teaspoons of lemon juice and a glass of ice. First, put the sugar into the glass of hot water and stir well. Add a pinch of salt in. Now, pour in the lemon juice and then, serve it on ice. How do you like it!

You have 2 minutes to check your answers.

(2 minutes silence)

This is the end of the test.

Answer Key

Pre-Post listening test

Passage 1 Talking about a person

Name:	Amy (1pt)
Hometown :	America (1 pt)
Job/Occupation:	(teacher/teaching)
Teaching time:	9 (a.m.) to 4 p.m. (1 pt)
Activity in Free time:	read(reading) book (0.5 pt), watch(watching) movies (0.5 pt)
Types of exercise:	Yoga, Jogging
Favorite Thai food:	red curry (1 pt)

Passage 2 Place description

Name of place:	Sankampang Hot springs. (1 pt)
Things to enjoy:	garden (1 pt) campsite/campfire Swimming (1 pt) hot bath (1 pt) restaurant (1 pt) coffee shop (1 pt)

Passage 3: Making a drink

Name of drink: Lemonade

Ingredients:	How much
1. hot water (1 pt)	half a glass
2. sugar	3 tablespoons (1 pt)
3. salt	a pinch
4. lemon juice (1 pt)	2 teaspoons
5. ice	one glass (1 pt)

Grading Criteria for Listening Test

- The total point is 15.
- Points will be given as stated.
- No penalty for wrong spelling.

ภาคผนวก ค
แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูด**Oral interview****1. Please tell me about yourself.**

Teacher please pause 10 sec. waiting for the student to give an answer. If s/he cannot then, help them out by saying : You can tell me about your family, what you do in your free time, what your favorite food is, or who your favorite star is.

2. Please describe this picture.

Teacher please pause 10 sec. waiting for the student to give an answer. If s/he cannot then, help them out by saying: what do you see, how many people are there, what are they doing.

3. Please tell me how to make fried rice.

Teacher please pause 10 sec. waiting for the student to give an answer. If s/he cannot then, help them out by saying : what (ingredients) do you need when you make fried rice, what do you do first, what do you do next.

ภาคผนวก ง

เกณฑ์การวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

เกณฑ์การวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ระดับ	เกณฑ์การวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	คะแนน
1	ควรปรับปรุง ในระดับนี้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจคู่สนทนา และพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้น้อยมาก เฉพาะเมื่อบทสนทนานั้นเป็นเพียงประโยคสั้น ๆ หรือวลีเท่านั้น ผู้เรียนมีการใช้ศัพท์สำนวนที่จำกัด มีความลังเลใจและไม่มั่นใจในตนเอง ตลอดเวลาของการสนทนาโต้ตอบ เมื่อเกิดปัญหาการสนทนาติดขัด ผู้เรียนต้องอาศัยความช่วยเหลือจากผู้สอนเป็นส่วนใหญ่	1 - 4
2	พอใช้ ในระดับนี้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจคู่สนทนาได้เฉพาะประโยคง่าย ๆ ที่ไม่มีความซับซ้อน และสามารถพูดโต้ตอบกลับได้เป็นเพียงบางส่วน โดยผู้เรียนยังคงมีความลังเลใจและใช้เวลาคิดในการสนทนาโต้ตอบนาน ตลอดจนขาดความมั่นใจในตนเอง เมื่อเกิดปัญหาการสนทนาติดขัด ผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเองเพียงบางครั้งเท่านั้น	5 - 8
3	ค่อนข้างดี ในระดับนี้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจในสิ่งที่คู่สนทนาต้องการสื่อความหมายได้ ถึงแม้ว่าจะมีการสับสนบ้างในบางครั้งเมื่อได้ยินประโยคที่ยาวและซับซ้อน ผู้เรียนสามารถพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เป็นส่วนใหญ่ แต่ผู้เรียนยังคงต้องการการขยายความเพิ่มเติมในบางครั้ง ผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหาเมื่อการสนทนาติดขัดได้ด้วยตนเอง แม้ว่าจะต้องใช้เวลาคิดพอสมควร	9 - 12
4	ดี ในระดับนี้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่คู่สนทนาต้องการสื่อความหมายได้อย่างดี แต่ในการสนทนาโต้ตอบยังมีติดขัดบ้าง และในบางครั้งยังต้องการการขยายความเพิ่ม อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้โดยเปลี่ยนไปใช้คำศัพท์ใกล้เคียงหรือทำทางประกอบเพื่อสื่อความหมายของตนให้คู่สนทนาเข้าใจ	13 - 16
5	ดีมาก ในระดับนี้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจในสิ่งที่คู่สนทนาต้องการสื่อความหมายได้เป็นอย่างดี และสามารถโต้ตอบให้คู่สนทนาเข้าใจ รวมทั้งแสดงความคิดเห็นได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสมกับสถานการณ์ โดยภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่สามารถเข้าใจได้ แม้ว่าจะไม่ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ทั้งหมดก็ตาม	17 - 20

ภาคผนวก จ
แบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบวัดเจตคติฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง.. โดยแบบสอบถามนี้มีจุดประสงค์เพื่อวัดความรู้สึก ความคิดเห็น และแนวโน้มพฤติกรรมตอบสนองของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ คำตอบแต่ละข้อไม่มีการตัดสินว่าถูกหรือผิดและคำตอบที่ได้นี้จะถือเป็นความลับ เพื่อนำผลไปใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น จะไม่มีผลกระทบต่อกระเรียนคะแนนสอบ หรือตัวนักเรียนแต่ประการใด ดังนั้น จึงใคร่ขอความร่วมมือจากนักเรียนในการตอบแบบสอบถามโดยให้ ข้อมูลครบถ้วนตามจริงมากที่สุดเพื่อความถูกต้อง และสมบูรณ์ของงานวิจัย ขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้ด้วย

คำชี้แจง อ่านข้อความแล้วพิจารณาว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความ จากนั้นพิจารณาว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อคิดว่าจะตอบข้อใด ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับช่องนั้น

ข้อ ที่	ข้อความ	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1.	ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่สนุก					
2.	การเรียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าสนใจภาษาอังกฤษรอบตัวมากขึ้น					
3.	การเรียนภาษาอังกฤษไม่มีประโยชน์ต่อการใช้ชีวิตประจำวัน					
4.	ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญน้อยกว่าวิชาอื่น ๆ					
5.	การเรียนภาษาอังกฤษ ช่วยให้ประสบผลสำเร็จในอนาคตทั้งด้านการศึกษาต่อ และการทำงาน					
6.	การเรียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษได้					
7.	การเรียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าฟังภาษาอังกฤษเข้าใจ					
8.	ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจและน่าศึกษา					
9.	ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เข้าใจยาก					
10.	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษเป็นประจำ					
11.	ภาษาอังกฤษควรเป็นวิชาเลือก					
12.	ข้าพเจ้ามักรู้สึกอึดอัดเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนา					
13.	ข้าพเจ้าต้องการสมัครเรียนเสริมความรู้ภาษาอังกฤษกับสถาบันต่าง ๆ					
14.	ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์ที่พากย์เสียงภาษาไทยมากกว่าภาพยนตร์เสียงอังกฤษในฟิล์ม					
15.	ข้าพเจ้ามักปรึกษาปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ					

ภาคผนวก จ
รายละเอียดการคำนวณ

**ผลคะแนนความสามารถในการฟังก่อนและหลังได้รับการสอนโดยหลักสูตร
การเรียนรู้ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม**

		pre test	posttest
1	Sernsak	1	3
2	Jongrak	4	4
3	Yommana	1	3
4	Sutud	1	0
5	Kunakorn	3	6
6	Warayuth	0	2
7	Kajornsak	2	4
8	Subin	0	2
9	Naparat	0	3
10	Porntida	1	4
11	Suphattra	1	6
12	Laongdao	0	2
13	Wilairat	0	0
14	Budsaba	3	6
15	Soontaree	5	6
16	Piyaluck	1	5
17	Onanong	1	5
18	Sunisa	5	3
19	Intira	0	3
20	Kanyarat	1	4
21	Orathai	2	1
22	Kantikar	5	4

**ผลคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตร
การเรียนรู้ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม**

		pre-test	post-test
1	Sermsak	2	2.5
2	Jongrak	2.333333	5.333333
3	Yommana	0.833333	2.166667
4	Sutud	2.666667	3.666667
5	Kunakorn	1.833333	2.333333
6	Warayuth	1.5	1.666667
7	Kajornsak	2.166667	3
8	Subin	2	2.333333
9	Somprasong	1	1.5
10	Naparat	1.5	2.5
11	Porntida	1.833333	2.833333
12	Kanya	2	2.666667
13	Suphattra	5	7
14	Laongdao	1.666667	3.666667
15	Wilairat	0.833333	1.5
16	Kesarin	1.666667	2.333333
17	Budsaba	1.833333	5.5
18	Soontaree	4	6
19	Piyaluck	4.166667	7.5
20	Onanong	3.333333	4
21	Sunisa	2.666667	3.5
22	Intira	3.5	5.333333
23	Kanyarat	2	2.833333
24	Orathai	2.5	4
25	Kantikar	6.166667	9.666667

ผลคะแนนความคงทนในการฟัง-พูดครั้งที่หนึ่งและสองหลังได้รับการสอน
โดยหลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

		ครั้งที่หนึ่ง	ครั้งที่สอง
1	Sermsak	3.333333	2.833333
2	Jongrak	3.333333	3
3	Sutud	2.833333	2.5
4	Kunakorn	2.833333	3.166667
5	Kajornsak	2.5	2.666667
6	Somprasong	2.333333	5.5
7	Porntida	5.333333	3.5
8	Laongdao	5	4.666667
9	Wilairat	1.833333	2.5
10	Budsaba	5.166667	7.833333
11	Soontaree	5	5.166667
12	Piyaluck	7.166667	6.666667
13	Onanong	4	3
14	Sunisa	2.833333	3.166667
15	Intira	6.333333	7.5
16	Kanyarat	4.666667	3.666667
17	Orathai	4	3.333333
18	Kantikar	9	6.333333

**แสดงผลคะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังได้รับการสอน
โดยหลักสูตรการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม**

	pre test	post test
ข้อที่ 1 ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่สนุก	101	94
ข้อที่ 2 การเรียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าสนใจภาษาอังกฤษรอบตัวมากขึ้น	104	102
ข้อที่ 3 การเรียนภาษาอังกฤษไม่มีประโยชน์ต่อการใช้ชีวิตประจำวัน	36	99
ข้อที่ 4 ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญน้อยกว่าวิชาอื่น	36	97
ข้อที่ 5 การเรียนภาษาอังกฤษช่วยให้ประสบผลสำเร็จในอนาคตทั้งด้าน การศึกษาและงาน	120	104
ข้อที่ 6 การเรียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษได้	109	103
ข้อที่ 7 การเรียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเข้าใจ	105	99
ข้อที่ 8 ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจและน่าศึกษา	105	95
ข้อที่ 9 ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เข้าใจยาก	55	72
ข้อที่ 10 ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษเป็นประจำ	84	76
ข้อที่ 11 ภาษาอังกฤษควรเป็นวิชาเลือก	67	49
ข้อที่ 12 ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนา	66	75
ข้อที่ 13 ข้าพเจ้าต้องการสมัครเรียนเสริมความรู้ภาษาอังกฤษกับสถาบันต่างๆ	103	82
ข้อที่ 14 ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์ที่พากย์เสียงภาษาไทยมากกว่า ภาษาอังกฤษ	55	54
ข้อที่ 15 ข้าพเจ้ามักปรึกษาปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ	92	83